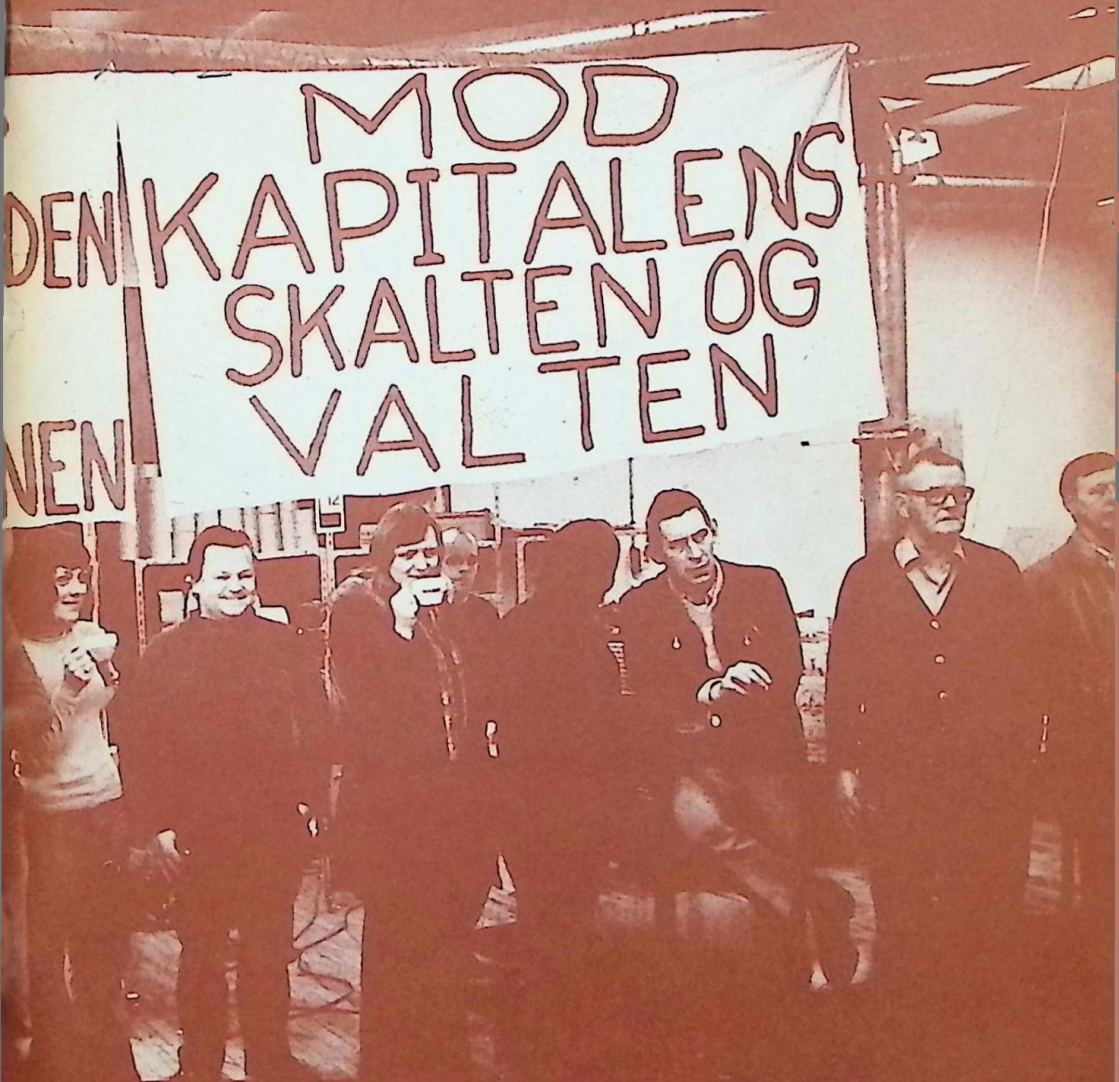

OM

STREJKER

MARXISTISK LENINISTISK FORLAG

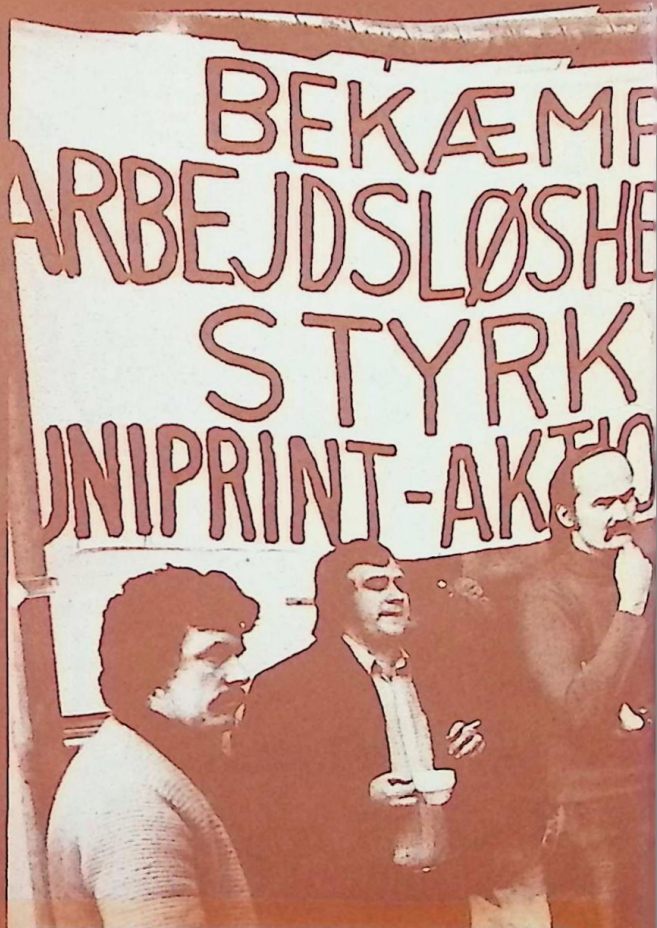
STRASSBOURGTESERNE LENIN-STALIN-ENGELS

RØDE FAGLIGE INTERNATIONALE, RFI's retningslinjer fra 1928 (Strassbourgteserne) og KLASSIKERNEs artikler, samlet i denne pjece, er blevet til i tidligere perioder af arbejderklassens kamp. - Men de griber fat i netop de spørgsmål, som idag er brændende aktuelle.

Naturligvis skal disse erfaringer sammenholdes med og uddybes gennem studier af vor tids strejkekampe.

Følg derfor med i bladet KOMMUNIST og i KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT hvor Kommunistisk Forbund Marxister Leninister (KFML) løbende behandler de aktuelle strejkekampe og deres perspektiver.

TEGN ABONNEMENT - f.eks. gennem:
BOGBUTIKKEN 1.MAJ
telefon: 128797
Rosenborggade 5
1130 Kbhvn.K.

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3551102296

ISBN 87 87464 15 2

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

OM STREJKER

Forord

INDHOLD:

Forord	s. 3
Lenin: Om strejker	s. 5
Læren af de økonomiske kampe. Resolution fra RFI's konference i Strassbourg 1928, "Strassbourgtelserne"	s. 15
Stalin: Klassekampen	s. 45
Engels: En rimelig dagløn for et rimeligt dagsværk	s. 53

MARXISTISK LENINISTISK FORLAG

33.5

Om

ex. 2

752254

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

Om STREJKER

Forlag: Marxistisk Leninistisk Forlag

Tryk: Hustryk, København

1. oplag februar 1975

ISBN 87 87464 15 2

Forord

I de senere år er der sket et stort opsving i den vesteuropæiske arbejderklasses strejkekampe. I Danmark kulminerede strejkekampene med maj-strejkerne i 1974.

I de følgende artikler sammenfattes erfaringer fra tidligere perioder af arbejderklassens kamp. Men de er langt fra forældede. Tværtimod viser det sig ved læsningen at klassikernes opsummeringer og Røde Faglige Internationales retningslinier er brændende aktuelle. De griber fat om de centrale spørgsmål, som er forbundet med strejker: Hvilket perspektiv har strejkekampen? Hvorledes organiseres strejker? Hvorledes skal man forholde sig til reaktionære fagforeninger? Hvorledes forbindes den økonomiske og politiske kamp?

I dag som for 50, 70 og 80 år siden er der strejker, som udelukkende har økonomisk perspektiv. Men der er også strejker, som peger ud over den snævre kamp for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt. Man kan blot nævne strejken på UNIPRINT, hvor arbejderne ud over at kæmpe for arbejdspladsens bevarelse i en arbejdsløshedstid, fremsatte parolen DANMARKS PRODUKTION TIL DANSKE ARBEJDERE.

I den første artikel OM STREJKER sammenfatter LENIN erfaringerne fra de første store strejkebevægelser i Rusland. Lenin skriver, at "strejken er en skole i krigsførelse - ikke selve krigen". Dermed understreger han, at såfremt strejkekampen ikke knyttes sammen med den politiske kamp, vil dens værdi være begrænset.

LÆREN AF DE ØKONOMISKE KAMPE er en resolution vedtaget af Røde Faglige Internationale (RFI) i Strassbourg i 1928. Det skete på baggrund af fascismens opmarch, på tærskelen til den store økonomiske verdenskrise. Resolutionen behandler specielt forholdet til den del af fagbevægelsen, som domineres af de socialdemokratiske klassesamarbejdsfolk. RFI var en sammenslutning af revolutionære fagforbund og arbejdede under ledelse af Kommunistiske Internationale (KOMINTERN), også kaldet III.Internationale.

J. STALIN behandler i KLASSEKAMPEN de russiske strejkekampe umiddelbart efter århundredskiftet. Han understreger, at en skærpelse af strejkekampen fører til en stærkere organisering både i arbejderklassen og hos klassefjenden. Skal kampen yderligere skærpes, er det derfor nødvendigt, at strejkerne får en tydeligere og tydeligere politisk karakter.

ENGELS kritiserer i sin artikel fra 1881 parolen 'RIMELIG DAGLØN FOR ET RIMELIGT DAGSVÆRK'. - Hvad er rimeligt? Nej, kampen for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt må ses i perspektivet: ARBEJDSMIDLERNE - RASTOFFERNE FABRIKKERNE, MASKINERNE - OVER I DET ARBEJDENDE FOLKS EGNE HÆNDER!

KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER (KFML) opfordrer til, at man studerer disse artikler og retningslinier. Men naturligvis må de sammenholdes med og uddybes gennem studie af aktuelle strejkekampe.

I KFML's blad KOMMUNIST og i KFML's tidsskrift KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT vil forbundet løbende beskæftige sig med strejkekampene og de politiske perspektiver for disse kampe - i en periode, hvor strejkerne ofte forbliver på det spontane niveau fordi der endnu ikke findes et revolutionært kommunistisk parti, som kan koordinere og videreføre de spredte strejkekampe i en politisk mobilisering, rettet mod monopolborgerskabets statsmagt, med den socialistiske revolution som perspektivet.

MARXISTISK-LENINISTISK FORLAG

februar 1975

V.I. Lenin

Om strejker

Artikel skrevet 1899, publiceret første gang 1924

I de senere år er det blevet meget almindeligt i Rusland at arbejdere strejker. Der findes ikke mere et eneste industrialiseret område, hvor der ikke er forekommet en række strejker. I de store byer får strejkerne aldrig ende. Det er derfor let at forstå at klassebevidste arbejdere og socialister bliver stadig mere optaget af spørgsmålene om strejkernes betydning, om metoderne for at gennemføre dem, og om de opgaver strejkerne medfører for de socialister, der deltager i dem.

Vi vil forsøge at skitsere vores tanker om disse spørgsmål. I denne første artikel tager vi fat på strejkernes almindelige betydning i arbejderklassens bevægelse. I den næste artikel vil vi behandle den russiske lovgivning mod strejker, og i en tredje artikel den måde strejker er blevet og bliver gennemført på i Rusland, samt den holdning klassebevidste arbejdere bør have til strejker. (Her gengives kun den første artikel, red.)

For det første må vi finde en forklaring på, hvorfor der udbryder strejke og hvorfor den breder sig. Enhver, som selv har deltaget i strejker, hørt om dem fra andre eller læst om dem i avisen, er straks klar over, at strejker udbryder overalt hvor der startes store fabrikker. Det er næppe muligt at finde en eneste af de større fabrikker med hundreder (ofte tusinder) af ansatte, hvor der

ikke har været strejke. Da vi kun havde nogle få fabrikker i Rusland, havde vi også kun få strejker. Men da antallet af store fabrikker begyndte at vokse hurtigt både i de gamle industrialiserede områder og i nye byer og landsbyer, vokses også antallet af strejker.

Hvorfor fører storindustri uvægerligt til strejke? Det er fordi kapitalismen nødvendigvis tvinger arbejderne til kamp mod arbejdsgiverne, og når produktionen vokser i omfang, vil kampen nødvendigvis tage form af strejke. Lad os forklare dette.

Kapitalismen er navnet på det samfundssystem, hvor jorden, fabrikkerne, redskaberne o.s.v. tilhører et lille antal jordejere og kapitalister, medens folkemasserne ikke ejer noget, eller kun ganske lidt, således at de må udleje sig selv som arbejdere. Jordejerne og fabrikjerne lejer arbejderne og får dem til at producere alle slags varer, som de sælger på markedet. Arbejdsgiverne betaler ikke højere lønninger end at arbejderne og deres familier lige netop kan leve af det, mens det, arbejderne producerer udover denne værdi, går i fabrikejernes egne lommer som fortjeneste. Under det kapitalistiske økonomiske system er derfor masserne lejearbejdere for andre: De arbejder ikke for sig selv men for arbejdsgivere mod løn. Det er forståeligt, at arbejdsgiverne altid vil forsøge at sænke lønningerne, for jo mindre de giver arbejderne, jo større bliver profitten. Arbejderne forsøger at få højest mulig løn for at kunne skaffe deres familier tilstrækkelig og sund mad, for at kunne leve i et ordentligt hjem, og for at kunne klæde sig som andre mennesker og ikke som tiggere. Derfor foregår der en uophørlig kamp om lønningerne mellem arbejdere og arbejdsgivere, og så længe arbejdsgiveren uhemmet kan ansætte hvem han har lyst til, tager han den, som er billigst. Arbejderen kan lade sig leje af hvem, han vil og opsøger derfor de arbejdsgivere, der betaler mest. Uanset om arbejderen arbejder på landet eller i byerne, om han lader sig leje af en godsejer, en rig bonde, en entreprenør eller en fabrikejer, så tinger han altid med arbejdsgiveren og kæmper om lønnen.

Men er det muligt for en enkelt arbejder at kæmpe alene? Antallet af arbejdere vokser stadig: bønder går konkurs og flygter fra landet til byerne eller til fabrikkerne. Godsejere og fabrikejere indfører maskiner, som gør arbejdere arbejdsløse. I byerne får vi stadig flere arbejdsløse og på landet flere og flere tiggere. De, der sulter, tvinger lønnen stadigt længere ned. Det bliver umuligt for arbejderne at kæmpe alene mod arbejdsgiveren. Hvis arbejderne forlanger en rimelig løn eller nægter at godkende, at lønnen bliver sænket, beder arbejdsgiveren ham forsvinde. Der er nok af sultne mennesker ved porten, som ville være glade for at få arbejde til lav løn.

Når folket bliver udbyttet i den grad, at der hele tiden er mange arbejdsløse i byerne og landsbyerne, når fabrikerne formuer hober sig op, sådan at småhandlende bliver presset ud af millionærerne, så står også den enkelte arbejder fuldstændig magtesløs overfor kapitalisten. Så er det muligt for kapitalisten at knuse arbejderne helt, at drive ham til døden ved slavearbejde, og naturligvis ikke kun ham, men også hans kone og børn. Hvis vi f. eks. tager de fag, hvor arbejderne endnu ikke har opnået lovens beskyttelse, og altså ikke kan øve nogen som helst modstand mod kapitalisterne, ser vi en uhørt lang arbejdsdag, ofte op til 17-19 timer vi ser børn i 5-6 års alderen, der slider sig op i arbejdet, vi ser en generation af arbejdere, som altid er sultne, og som langsomt dør af sult. Eksempel: De arbejdere, der trækker for kapitalisterne ved at arbejde hjemme hos sig selv. - Enhver arbejder kan nævne utallige eksempler. Selv i slaveriets og livegenskabets tid var der aldrig en så grusom undertrykkelse af det arbejdsende folk, som under kapitalismen, når arbejderne ikke har chance for at øve modstand eller opnå beskyttelse ved love, der kan begrænse arbejdsgivernes vilkårlige overgreb.

Derfor begynder arbejderne en desperat kamp, der skal hindre, at de skal synke så dybt. Når de opdager, at den enkelte er fuldstændig magtesløs, og at kapitalens undertrykkelse truer med at knuse dem, begynder arbej-

derne at gøre samlet oprør mod arbejdsgiverne. Vi får arbejderstrejker. I begyndelsen er arbejderne ikke fuldstændig klar over, hvad de søger at opnå. De mangler en klar indsigt i h e n s i g t e n med aktionerne, og de knuser ganske enkelt maskinerne eller ødelægger fabrikkerne. De ønsker bare at give udtryk for deres raseri overfor fabrikejerne, eller de afprøver deres samlede styrke for at slippe ud af en uudholdelig situation, uden egentlig at forstå hvorfor tilstanden virker så håbløs og hvad de burde søge at opnå.

I alle lande tog arbejdernes raseri form af isolerede oprør - politiet og fabrikejerne kaldte dem "mytterier". Overalt førte disse spredte oprør til mere eller mindre fredelige strejker, og derudover til, at arbejderklassen kæmper på alle fronter for total frigørelse.

Hvilken betydning har strejken så haft for arbejderklassens kamp? For at besvare dette spørgsmål må vi først skaffe os en bredere forståelse af strejken. Som vi har set, er det ved aftale mellem arbejdere og arbejdsgivere at lønningerne bliver fastlagt, og hvis den enkelte arbejder i denne situation slet ikke har nogen magt, er det klart, at arbejderne må kæmpe samlet for deres krav. De bliver nødt til at organisere strejker, enten for at forhindre arbejdsgiverne i at sænke lønningerne, eller for at opnå højere løn. Vi ved, at arbejderne strejker i alle lande, hvor det kapitalistiske system hersker. Overalt, både i de europæiske lande og i Amerika, føler arbejderne sig magtesløse når de står splittet. Kun samlet kan de øve modstand mod arbejdsgiverne - enten ved at strejke eller ved at true med strejke. Efterhånden som kapitalismen udvikler sig, efterhånden som der bygges stadigt nye store fabrikker, og småkapitalisterne bliver slået ud af storkapitalisterne, så bliver det også mere nødvendigt med samlet modstand fra arbejdernes side, fordi arbejdsløsheden vokser, konkurrencen mellem kapitalisterne, der ønsker at producere deres varer billigst muligt, bliver skærpet (således at de må betale arbejderne mindst muligt), og svingningerne i industrien går hurtigere, mens kriserne skærpes. Når det går godt for industrien, får industriherrerne store fortjenester

uden at tænke på at dele dem med arbejderne. Men når der udbryder kriser, forsøger fabrikejerne at skubbe tabene over på arbejderne. I de europæiske lande indser arbejderne, at det kapitalistiske system gør strejke nødvendig, og loven i disse lande forbyder ikke, at man organiserer strejkekampe. Kun i Rusland står de barbariske love imod strejker stadig ved magt.

Det er strejkekampene, som er udsprunget af selve det kapitalistiske samfundsvæsen, der betegner begyndelsen til arbejderklassens kamp mod dette samfundssystem. Når de rige kapitalister bliver konfronteret med de ejendomsløse arbejdere enkeltvis, betyder dette rent slaveri for arbejderne. Men når ejendomsløse arbejdere forener sig, bliver forholdene anderledes. Ingen rigdom kan hjælpe kapitalisterne, hvis de ikke finder arbejdere, der er villige til at anvende deres arbejdskraft til at producere nye rigdomme på de redskaber og materialer, som tilhører kapitalisterne. Så længe arbejderne står overfor kapitalisterne enkeltvis er de fortsat slaver, der uophørligt må arbejde på at skabe andres fortjeneste for at skaffe sig selv brødkorper. Men når arbejderne fremsætter deres krav i fællesskab og nægter at underkaste sig pengesækken, er de ikke længere slaver. De bliver mennesker: de kræver, at deres arbejde ikke kun skal tjene til at berige en håndfuld arbejdsstyrker, men også til, at de der arbejder, selv skal kunne leve som mennesker. Slaverne begynder at kræve at være herrer. De vil ikke arbejde og leve som godsejerne og kapitalisterne bestemmer, men som det arbejdende folk selv bestemmer. Derfor vækker strejkerne frygt hos kapitalisterne: De er tegn på, at deres overherredømme er i færd med at blive undergravet. "Alle hjul står stille, om din mægtige arm kræver det" hedder det i en tysk sang om arbejderklassen. Sådan er det: Fabrikkerne, godsejernes jord, maskinerne, jernbanerne, o.s.v. er alle som hjul i en kæmpemæssig maskine - maskinen der udvinder forskellige produkter, forædler dem og leverer dem til bestemmelsesstedet. Det er arbejderen, der sætter denne maskine i bevægelse ved at dyrke jorden, grave mineralerne op, lave brugsgenstande i fabrikkerne, bygge huse, fabrikker og jernbaner. Når arbejderen nægter at

arbejde, truer hele maskinen med at standse. Enhver strejke minder kapitalisterne om, at det er arbejderne og ikke dem selv, der er herrer - de arbejdere som stadig mere højlydt hævder deres rettigheder. Enhver strejke er for arbejderne en påmindelse om, at deres stilling ikke er håbløs, at de ikke står alene. Se bare hvilken enorm virkning strejkerne har både på de strejkende selv og på arbejdere ved fabrikker i nærheden eller i samme industrigren. I normale fredelige tider udfører arbejdereren sit arbejde uden at mukke, uden at modsige arbejdsgiveren eller diskutere sine forhold. I strejketider fremsætter han sine krav med høj røst, han minder arbejdsgiverne om alle deres overgreb, han kræver sin ret, han tænker ikke bare på sig selv og sin egen løn, men på alle sine arbejdskammerater, der har nedlagt arbejdet sammen med ham og som rejser sig for arbejdernes krav uden at frygte prisen. Enhver strejke kræver sin frygtelige pris af det arbejdende folk, en pris som kun kan sammenlignes med krigens hærgning - sultende familier, tab af lønninger, hyppige arrestationer, forvisninger fra byerne, hvor de har deres hjem og deres arbejdssted. Trods disse lidelser foragter arbejderne dem, der lader arbejdskammeraterne i stikken og går ind på aftaler med arbejdsgiverne. Trods de lidelser, som strejkerne har påført dem, får arbejderne ved nabovirkomhederne nyt mod, når de ser, at deres kammerater har taget kampen op. "Folk, som satser så meget for at knække en enkelt borger, klarer nok at knække hele borgerskabets magt" sagde en stor lærer i socialismen, Engels, engang da han omtalte de engelske arbejderes strejker. At een fabrik strejker, er tit nok til at udløse strejker i en hel række virksomheder. Hvilken enorm moralsk indflydelse strejker har! Hvilken virkning har det ikke på arbejderne at se, at deres kammerater ikke længere er slaver, men -om kun for en tid- mennesker på lige fod med de rige! Ved enhver strejke gør tanken om socialisme sig stærkt gældende blandt arbejderne, tanken om hele arbejderklassens kamp for frigørelse fra kapitalens undertrykkelse. Det er ofte sket, at arbejderne på en bestemt fabrik eller i en bestemt industrigren eller i en bestemt by næppe har tænkt over eller anet noget om socia-

lisme før de kom til at opleve en stor strejke. Men efter strejken har de startet studiekredse og foreninger, sådan at flere og flere arbejdere er blevet socialister.

Af strejke erfarer arbejderne desuden, hvad arbejdsgivernes og deres egen styrke består i. De lærer ikke bare at tænke på deres egne arbejdsgivere og deres egne nærmeste arbejdskammerater, men på alle arbejdsgivere, hele klassen af arbejdsgivere og hele klassen af arbejdere. Når en fabrikerherre har tjent millioner på arbejderne slid i flere generationer, nægter at gå med til aldrig så små lønforhøjelser, eller ligefrem forsøger at sænke lønnen yderligere og kaste tusinder af sultende familier på gaden, hvis arbejderne gør modstand, så bliver det helt klart for arbejderne, at kapitalisterne som klasse er hele arbejderklassens fjende, og at arbejderne kun har sig selv at stole på i samlet kamp. Det hænder ofte, at en fabrikejer gør sit bedste for at føre arbejderne bag lyset med falske løfter om velgørenhed for at tilslore det faktum, at arbejderne bliver udbyttede. Strejker skærer altid igennem dette bedrag ved at afsløre "velgørerne" som ulve i fåreklæder.

Yderligere åbner en strejke arbejderne øjne ikke bare for kapitalisternes, men også for regeringens og lovgivningens karakter. Akkurat ligesom fabrikejerne forsøger at stå frem som arbejderne velgørere, forsøger også regeringens embedsmænd og deres lakajer at overbevise arbejderne om, at tsaren og hans regering tager ligeså meget hensyn til arbejderne som til fabrikejerne, sådan som loven tilsiger. Arbejderen kender ikke lovene, han har ingen kontakt med regeringsfolk, og særlig ikke dem i høje stillinger, så han tror ofte på alt dette. Men så udbryder der en strejke. Statsadvokaten, statens inspektør, politiet, og ofte militærets tropper, dukker op på fabrikken. Arbejderne får at vide, at de har brudt loven: Arbejdsgiverne har lovens velsignelse til at mødes og åbent diskutere metoderne til at nedskære arbejderne løn, men arbejderne bliver erklæret for forbrydere, hvis de finder frem til en fælles aftale! Arbejderne bliver drevet ud af deres hjem, politiet lukker

forretninger, hvor arbejderne kan skaffe sig mad på kredit, og soldater bliver hidset op mod arbejderne, selv når de optræder roligt og fredeligt. Soldaterne får tilmed ordre til at skyde på arbejderne, og når de dræber ubevæbnede arbejdere ved at skyde dem i ryggen under flugt, sender tsaren selv et taksigelsesbrev til hæren (sådan som han takkede styrkerne, der havde dræbt strejkende arbejdere i Jaroslavl i 1895). Det blev klart for enhver arbejder, at den tsaristiske regering er hans værste fjende, fordi den forsvarer kapitalisterne og binder arbejderne på hænder og fødder. Det begynder at gå op for arbejderne, at lovene er skabt udelukkende i de riges interesse, at regeringens folk beskytter disse interesser, at det arbejdende folk er kneblet uden ret til at fremføre sine behov, at arbejderklassen selv må tilkæmpe sig retten til at strejke, retten til at trykke arbejderaviser, retten til at deltage i en nationalforsamling, som udskriver love og sørger for, at de bliver håndhævet. Regeringen ved godt, at strejker bidrager til at åbne arbejderens øjne. Derfor frygter den strejker og gør hvad den kan for at standse strejkerne så hurtigt som muligt. En tysk indenrigsminister, som med god grund var berygtet for sin forfølgelse af socialister og klassebevidste arbejdere, sagde engang til folkets repræsentanter: "Bag enhver strejke lurer revolutionens uhyre". Enhver strejke styrker og udvikler arbejderens forståelse af, at regeringen er deres fjende, og at arbejderklassen må forberede sig på at kæmpe mod regeringen for folkets ret.

Derfor lærer strejkerne arbejderne at forene sig. Strejkerne viser dem, at først når de står sammen, kan de kæmpe imod kapitalisterne. Strejkerne lærer arbejderne at tænke på hele arbejderklassens kamp mod hele klassen af fabrikejere, mod politistatens vilkårlige regering. Derfor kalder socialister strejken for "en skole i krig", en skole, hvor arbejderne lærer at føre krig mod deres fjender for at frigøre hele folket, alle der arbejder, fra kapitalens og regeringens åg.

En skole i krig er imidlertid ikke krigen selv. Når strejke bliver almindelig, hænder det, at arbejdere (også so-

cialister) tror, at arbejderklassen kan koncentrere sig om strejker, strejkekasser og strejkeforeninger alene. De tror, at arbejderklassen kan opnå en betydelig forbedring af sin situation og tilmed en fuldstændig frigørelse bare ved strejkekamp. Når de ser, hvilken magt en samlet arbejderklasse, eller selv en lille strejke har, tror enkelte, at arbejderklassen bare behøver at organisere en generalstrejke over hele landet, for at arbejderne kan få alt, hvad de ønsker af kapitalisterne og regeringen. Dette gav arbejderne i andre lande udtryk for, da arbejderbevægelsen endnu var ung og arbejderne uerfarne. Men det stemmer ikke. Strejke er ét af arbejdernes midler i kampen for frigørelsen, men ikke det eneste, og hvis arbejderne ikke retter deres opmærksomhed mod andre kampformer, kommer arbejderklassen til at gå i stå i vækst og udvikling. Det er sandt, at der skal bruges penge til arbejdernes underhold under strejker, hvis strejkerne skal lykkes. Sådanne strejkekasser (som regel penge, der tilhører arbejdere fra forskellige industrigrene eller fag) har man i alle lande, men her i Rusland er det specielt vanskeligt, fordi politiet opsporer dem, tager pengene og arresterer de arbejdere, der passer på dem. Arbejderne kan naturligvis holde sig skjult for politiet, og det er selvfølgelig vigtigt at have den slags midler i baghånden, så vi vil ikke fraråde arbejderne at oprette sådanne strejkekasser. Men man må ikke regne med at få særlig mange bidrag til den slags kasser, så længe de er forbudt. Og så længe medlemskab i den slags organisationer holder sig på et lavt tal, kan arbejdernes midler ikke blive til megen nytte. Desuden kan arbejderklassen ikke nøjes med at føre strejkekampe i lande, hvor man har åbne arbejderorganisationer, der disponerer over store pengesummer. Der skal ikke mere end en krise til i selve industrien (sådan som den, vi begynder at nærme os i Rusland i dag) før fabrikejerne med hensigt forårsager strejker, fordi de tjener på at standse arbejdet en tid og tappe arbejderne for midler. Derfor kan arbejderne ikke under nogen omstændigheder støtte sig udelukkende til strejkekampe og strejkeforeninger.

For det andet kan strejker kun give resultater, der hvor arbejderne er tilstrækkeligt klassebevidste, der hvor de

er i stand til at vælge det rigtige øjeblik til strejke, der hvor de ved, hvordan de skal fremsætte deres krav, og der hvor de har kontakt med socialister, der kan skaffe dem løbesedler og brochurer. Der er foreløbig få af den slags arbejdere i Rusland, og vi må sætte alt ind på at bevægelsen skal vokse, sådan at arbejderklassens sag vil blive kendt for arbejdermasserne og gøre dem fortrolige med socialismen og arbejderklassens kamp. Dette er en opgave, som socialister og arbejdere må påtage sig i fællesskab ved at organisere et socialistisk arbejderparti.

For det tredje viser strejkerne arbejderne, at regeringen er deres fjende og man må bekæmpe den. Det er faktisk strejkerne, der i alle lande har lært arbejderklassen at kæmpe mod regeringen, for sine egne rettigheder, og for hele folkets rettigheder. Som vi sagde, er det kun et socialistisk arbejderparti, som kan føre denne kamp ved at gøre det sande billede af regeringen og af arbejderklassens sag kendt.

Ved en anden lejlighed skal vi tage op, hvordan strejker gennemføres i Rusland specielt, og hvordan klassebevidste arbejdere burde drage nytte af den. Her vil vi bare pege på, at strejke er en skole i krig, og ikke selve krigen og at strejken kun er en kampform, kun er en side af arbejderbevægelsen. Fra individuelle strejker kan og må man gå videre til hele arbejderklassens kamp for hele det arbejdende folks frigørelse, sådan som de gør det i alle lande. Når alle klassebevidste arbejdere bliver socialister, d.v.s. når de kæmper for denne frigørelse, når de forener sig over hele landet for at sprede socialismen blandt arbejderne og lære dem alle former for kamp imod fjenden, når de opbygger et socialistisk arbejderparti, der kæmper for hele folkets frigørelse fra regeringens undertrykkelse og kapitalens åg, kun da bliver arbejderklassen grundstammen i den store bevægelse i alle lande, som forener alle arbejdere og hæver den røde fane med ordene: "Arbejdere i alle lande foren Jer!".

Læren af de økonomiske kampe

Resolution fra Røde Faglige Internationale RFI's konference
i Strassbourg 1928 - Strassbourgheserne

I. Forberedelsen af masserne til strejkerne og lock-out'erne.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Frankrig, Tyskland og Polen har vist, at forberedelserne har været utilstrækkelige. For at arbejderne ikke skal blive overrumplede, må de faglige oppositioner og de selvstændige revolutionære forbund drive deres arbejde i følgende retning:

1. De revolutionære forbunds og de faglige oppositioners daglige arbejde i hver enkelt produktionsgren har til opgave at forberede arbejderne på de forestående sammenstød mellem arbejde og kapital.

2. Ved det første tegn på stigende utilfredshed blandt arbejderne, eller aggressive hensigter fra arbejdskøbernes side mod arbejderne, må man gøre det klart for arbejderne på de virksomheder, det drejer sig om, at et sammenstød nærmer sig.

3. Det agitatoriske og organisatoriske forarbejde må føres under parolerne: "Vent jer ingenting fra de reformistiske ledere, de vil forråde Jer", "Tag sagen i egne hænder", "Forbered Jer til kamp, ellers bliver I slået". I forbindelse med denne agitation må man udnytte alle konkrete tilfælde af forrædderi fra det faglige bureaukratis side under de økonomiske kampe.

4. Allerede under denne forberedelsesperiode er det nødvendigt ved møder og samtaler og påvirkning at søge at trække arbejdere til sig blandt de partiløse, anarko-syndikalister, reformistiske eller andre, som kan bringes til at deltage i kampen mod arbejdskøberne på grundlag af vores selvstændige taktik, uafhængig af det faglige bureaukrati, og som sammen med de revolutionære arbejdere kan trækkes ind i de organer, der skal forberede og lede kampen.

5. De økonomiske krav må stilles op og udformes sådan, at masserne forstår dem. De må udspringe af den konkrete situation, der foreligger, de må overvejes af samtlige interesserede arbejdere for at kravene skal kunne vinde flertallet af arbejdere for sig og danne grundlaget for en enhedsfront nedefra og for en enhedsaktion.

6. Konferencer af repræsentanter for virksomhederne, eller af virksomhedsrådene, bliver ofte af stor betydning i forberedelsesperioden, dog under forudsætning af, at de ikke står under reformisternes indflydelse og at de ikke er klassesamarbejdsorganer.

7. De revolutionære forbund og de faglige oppositioner må stadig på det mest omhyggelige passe på, at arbejdet i alle deres organer foregår i nær kontakt med arbejdermasserne på virksomhederne, og i særdeleshed må de meget energisk bekæmpe alle tilløb til burokratisme, løsrivelse fra masserne, hvad der vil forhindre dem i at reagere hurtigt på det, der foregår blandt masserne.

8. De revolutionære forbund og fagoppositioner må drive hele deres forarbejde sådan, at nødvendigheden af at skabe kamporganer til at lede kampen bliver til et krav, der udgår fra de menige arbejdere selv, og bliver gjort til genstand for diskussion i samtlige virksomheder.

9. Bliver der truet med en lock-out, må man udsende parolen om at skabe kampledelser til at bekæmpe lock-out'en og gennemføre arbejdernes krav. Det må kræves, at disse kampledelser skal vælges af samtlige arbejdere på virksomhederne uden hensyn til parti- og fagforeningsmedlemskab, enten de er organiserede eller uorganiserede.

10. Hvis der foreligger en situation, der er gunstig for strejke, og der er kampstemning blandt masserne, må man sætte kravet om dannelse af en s t r e j k e l e d e l s e forrest. Den skal vælges af samtlige arbejdere (selv om strejken ledes af en revolutionær fagforening). Ved disse valg skal arbejdere af alle retninger deltage og ligeledes både organiserede og uorganiserede.

11. Samtidig må der drives en energisk agitation og propaganda blandt masserne mod i n d s æ t t e l s e a f s t r e j k e l e d e l s e r o v e n f r a og mod forsøg fra det faglige bureaukrati på at lægge ledelsen af konflikten i hænderne på den slags komiteer.

12. Arbejdet med at forberede arbejdermasserne til kamp må ske både mundtligt og gennem pressen. I denne forbindelse spiller dagspressen og partipressen en særlig vigtig rolle. Det er også ønskeligt, at der udgives løbesedler, specialnumre af de forskellige blade, virksomhedsaviser o.s.v., der særligt tager den truende konflikt op.

13. Farligt for de økonomiske kampe er enhver form for improvisering og strejkeopfordringer under indtryk af følelser og ikke af en kølig beregning. Af lederne må det kræves, at de ikke bare nøje kender vedkommende industrigren, men de må i særdeleshed være velinformerede om hvad der foregår blandt masserne. Opgaven består i ikke at gribe ind for sent, ikke at halte efter masserne og bare sammenfatte deres kampvilje, men på den anden side heller ikke at prøve at lave strejke gennem dekret uden først alvorligt at have forberedt massernes kamp.

14. Af særlig betydning er det at vælge det rigtige tidspunkt til at erklære strejken. I denne forbindelse (det heldige valg af tidspunkt) må man ubetinget drage nytte af erfaringerne fra Lodz. Valget af et uheldigt tidspunkt kan på forhånd dømme konflikten til et uheldigt resultat. Derfor må strejken begyndes på et tidspunkt, der er gunstigt for arbejderne, og som må bestemmes ud fra situationen (den økonomiske og politiske situation), ud fra de lokale forhold og årstiden, ud fra magtforholdene, ud fra arbejdsarbejdernes politik o.s.v.

15. I forberedelsesperioden må man rejse spørgsmålet om fonds til de strejkende og lock-out'ede, særligt i de lande og fagforeninger, hvor der ikke findes egne strejkekasser. Selv om det er forkert at tro, at arbejderne kan besejre arbejdskøberne ved hjælp af penge i fagforeningskasserne, så er det også forkert først at tænke på hjælp til det strejkende og lock-out'ede, når kampen allerede er i gang (Frankrig).

II. Kamporganernes former, deres natur og funktioner.

Hele forarbejdet har til opgave at gøre det klart for de brede masser, der er interesserede i det, at det er nødvendigt, at kampen bliver organisatorisk forberedt. Det betyder også, at vi blandt masserne må rejse spørgsmålet om udvalg til at bekæmpe lock-out'en, om strejkeledelse og om særlige kommissioner til ledelse af kampen. I tilfælde af en truende lock-out er det nødvendigt at afholde valg af udvalg til at bekæmpe lock-out'en, og når det gælder strejker, må man vælge strejkeledelse, flere dage før strejken bliver erklæret.

Hvis lock-out'en bliver erklæret pludseligt eller hvis strejken bryder ud uventet, og der således ikke kan vælges udvalg eller ledelse i god tid i forvejen, må man straks, allerede ved strejkens eller lock-out'ens begyndelse og før arbejderne endnu har forladt virksomheden, sammenkalde til virksomhedsmøder eller møder på virksomhedens afdelinger, hvor man efter forudgående agitation foreslår valg af en ledelse og samtidig fremlægger en liste, der er lavet på forhånd, over revolutionære, anarko-syndikalistiske, reformistiske, kristelige og partiløse arbejdere.

Når det gælder s a m m e n s æ t n i n g e n a f s t r e j k e l e d e l s e r er det af særlig betydning, at disse strejkeledelser bliver valgt på virksomhederne eller endog særskilt for afdelingerne på virksomhederne, for at de kan give en dækkende repræsentation for alle grupper af arbejdere, som f.eks. fabriksdelegationerne i Lodz.

"Enhver strejke er en påmindelse for arbejderne om, at deres stilling ikke er håbløs, at de ikke står alene." (Lenin, s.10)

Fra strejkestøttearbejdet for UNIPRINT-aktionen 1975

Valgmåden afhænger af konflikten og af virksomhedens størrelse. Jo større strejkeledelsen bliver, jo lettere vil det være for den at lede alle arbejderne. På mindre virksomheder kan der vælges et medlem af strejkeledelsen for hver 25-50 arbejdere, på større virksomheder for hver 100-200. I kæmpefirmaer, hvor der arbejder ti tusinder af arbejdere, må strejkeledelsen bestå af 2-300 personer for at den gennem de valgte medlemmer kan stå i direkte forbindelse med alle afdelingerne i firmaet.

En så stor strejkeledelse må vælge sit eget udøvende organ, hvis opgave vil bestå i regelmæssigt at sammenkalde alle komiteens medlemmer, aflægge regnskab for dem, informere dem og gennem dem opretholde forbindelsen med de strejkende. Her bliver det af betydning, at der bliver pålagt hvert enkelt medlem af strejkeledelsen bestemte forpligtelser.

Med hensyn til strejkeledelsens funktioner og opgaver må man tilstræbe følgende:

1. Strejkeledelsen har som opgave med alle midler at føre kampen for virkeliggørelse af de krav, arbejderne har opstillet. Strejkens udfald vil afhænge af, om det lykkes strejkeledelsen at fortrænge de reformistiske fagforeningsapparaters indflydelse fra virksomheden og tiltrække sig den fuldstændige ledelse af strejken.
2. Strejkeledelsen må lede kampen, føre de forhandlinger, der er mulige og undertegne den eventuelle overenskomst. I denne forbindelse må det allerede på forhånd meddeles, at alle aftaler, som det reformistiske bureaukrati vil slutte bag ryggen på de kæmpende arbejdere, ikke er forpligtende for arbejderne.
3. Strejkeledelsen må opmærksomt følge det faglige bureaukratis virksomhed. I tilfælde af forhandlinger og manøvrer bag kulisserne må ledelsen iværksætte demonstrationer foran forbundskontoret, indkalde møder af organiserede og uorganiserede, forlange at det reaktionære, faglige bureaukrati bliver afsat, indsamle penge, som skal komme alle strejkende til hjælp, og systematisk undergrave tilliden til det reformistiske eller det kristelige fagforeningsapparat, især blandt de socialdemokratiske eller kristelige arbejdere.

4. Strejkeledelsen må i den faglige oppositions hænder blive til et mægtigt våben til at fjerne alle kapitalens agenter og alle arbejdskraftkøbernes forbundsfæller fra forbundene.
5. Strejkeledelsen må få virksomhedsrådene til at deltage i kampen. Men hvis disse råd følger det faglige bureaukrati, må der føres en lige så forbitret kamp imod dem som imod fagforeningsbureaukratiet.
6. Strejkeledelsen har til hovedopgave ikke bare at koncentrere masserne opmærksomhed om de paroler, der bliver opstillet under vores kamp, men også - h v i l k e t e r s æ r l i g v i g t i g t - at udvide de oprindelige paroler og gøre dem dækkende og udsende nye politiske paroler alt efter den situation, der opstår efterhånden som forholdene ændrer sig. Strejkeledelsen må ikke nogensinde lade initiativet glide sig af hænde.
7. En strejkeledelse kan og skal ikke stille sig på standpunktet "Alt eller intet". Strejkeledelsen må i kampens forløb vurdere forholdene mellem kræfterne rigtigt og forstå at manøvrere (naturligvis ikke i den forstand at de laver intriger med topfigurerne). Manglende elasticitet ville stride imod de samlede erfaringer fra den revolutionære klassekamp.
8. For at opnå en rigtig ledelse af en strejke eller lock-out er det nødvendigt, at lock-out udvalgene eller strejkeledelserne forener alle de arbejdere, der rammes af konflikten. I tilfælde af større lock-out'er eller strejker, som omfatter en hel række virksomheder inden for et større område eller en hel industrigren, må der skabes en central strejkeledelse med repræsentanter fra de lokale strejkeledelser.
9. En sådan demokratisk valgt strejke- eller lock-out-ledelse må for at gennemføre kampen med held holde den strengeste indre disciplin.
10. Når der vælges lock-out- eller strejkeledelser eller andre kamporganer til en forestående kamp, må man prøve at få vedtaget en særlig beslutning om ret til at tilbagetrække medlemmer af disse organer som ikke opfylder de

opgaver, som er pålagt dem, i retning af en energisk gennemførelse af kampen, og som dermed handler imod deres vælgeres vilje.

11. Lock-out- og strejkeledelser og andre kamporganer må ikke bare sørge for en regelmæssig registrering af alle de arbejdere, der rammes af konflikten, men må også sørge for, at kontrolstederne arbejder regelmæssigt, sådan at forbindelserne bliver sikret og det størst mulige antal arbejdere trækkes aktivt med i kampen.

12. En strejkeledelse må opretholde en intim forbindelse mellem de strejkende arbejdere og de arbejdsløse masser for at forhindre muligheden af at de arbejdsløse bliver brugt til at kvæle den økonomiske kamp.

III. Vores taktik i de demokratisk valgte strejkeledelser.

Da strejkeledelsen er et organ, der vælges af samtlige arbejdere, består den nødvendigvis af arbejdere af forskellige retninger. I kampens begyndelsesstadium kan tilhængerne af RFI også være i mindretal. I disse tilfælde må de revolutionære arbejdere vise den største omtanke, takt og forståelse for at vinde flertallet for den revolutionære taktik. Frem for alt må RFI-tilhængerne være de mest disciplinerede medlemmer af alle strejkeledelser. I ledelsesmøder må de kritisere ubeslutsomhed, vaklen og tilbøjelighed til at give efter, og afsløre de reformistiske og kristelige repræsentanternes manipulationer. Hvis der viser sig tegn på vaklen indenfor strejkeledelsen, skal RFI-tilhængerne forlange, at spørgs-målet om kampens fortsættelse bliver forelagt masseforsamlinger af arbejderne til afgørelse. Hvis dette krav afslås, må man blandt masserne rejse kravet om valg af en ny strejkeledelse med mere beslutsomme og udholdende ledere. I værste fald kan og må den revolutionære fløj træde ud af strejkeledelsen, nemlig hvis flertallet ligger under for reformisternes indflydelse og arbejder for en afblæsning af strejken, mens masserne i overvejende grad er rede til at føre kampen videre. Træder det revolutionære mindretal ud af en strejkeledelse, som er

kommet under reformisternes indflydelse, må mindretallet appellere til masserne og organisere valg til ny strejkeledelse for at føre kampen videre.

RFI-tilhængerne må sørge for, at masserne har kontrol over strejkeledelsens virksomhed og optræden, og de må beslutsomt kæmpe mod at strejkeledelsen bliver degraderet til at være et hjælpeorgan for forbundet. Det er RFI-tilhængerens vigtigste opgave at sørge for, at deres bedste og mest energiske tillidsmænd på demokratisk måde bliver indvalgt i strejkeledelserne og gennem deres energiske, mønstergyldige og klassebevidste arbejde vinder en ledende stilling i dem. Inden for udvalgene og ledelsen må de altid optræde organiseret, men samtidig uden et øjeblik at miste forbindelsen med de masser, der har valgt dem, stadig støtte sig til masserne tillid, og rive arbejdere af alle retninger med sig. Det er RFI-tilhængerens opgave, at befæste massernes tillid til disse kampforganer og faktisk lede masserne gennem de partiløse kampledelser i strejker og lock-out'er.

IV. Lede, men ikke kommandere!

En strejke eller lock-out sætter de brede masser i bevægelse og skaber en gunstig mulighed for at udvide den revolutionære fløj i arbejderbevægelsen. Men denne mulighed kan kun nyttiggøres, hvis lederne har en særlig god føling med masserne og skaber sunde forhold mellem strejkeledelsen og de strejkende. Strejkeledelsen må forstå ikke et eneste øjeblik at tabe forbindelsen med masserne. Den må lægge vægt på stadig at holde masserne underrettet om, hvad den gør og sørge for at få virkelystne og energiske personer ind som nye medlemmer, og iøvrigt på enhver måde drive sit arbejde sådan, at enhver arbejder kan kontrollere det. Særlig farligt er det, hvis en strejkeledelsen bruger en kommandotone over for de strejkende, hvis den prøver at afgøre vigtige spørgsmål af egen magtfuldkommenhed, eller ligefrem går så langt som til at opgive et krav eller endog afblæse strejken. Systemet med befalinger og hemmeligt diplomati må udryddes af strejkeledelsens praksis. Strejkeledel-

sens rolle og betydning vil kun vokse, hvis den står under massernes kontrol og tager stilling til alle vigtige spørgsmål i strejkekampen sammen med dem. Massernes kontrol over strejkeledelsens virksomhed, ledelsens kontakt med masserne, udelukker naturligvis ikke at strejkeledelsen, hvor det er nødvendigt, i en fart tager selvstændige beslutninger når situationen kræver det og giver masserne rapport over, hvad de har gjort. I denne sammenhæng må læren fra de seneste strejker studeres omhyggeligt, og der må øves streng kritik i alle tilfælde, hvor en strejkeledelse forfalder til kommandering.

V. Forholdet mellem strejkeledelserne og det reformistiske fagforeningsapparat.

Enten vil reformisterne udnævne strejkeledelsen selv, eller også prøver de at få igennem, at de bliver repræsenteret i den. De erfaringer, man gjorde i Lodz, viste, at det betyder begyndelsen til nederlaget, hvis man slipper repræsentanter for de reformistiske forbund ind i strejkeledelsen. Derfor er det nødvendigt at lægge særlig vægt på, at strejkeledelserne bliver beskyttede mod påvirkninger fra socialdemokratiet og det reformistiske fagforeningsburokrati, og herunder må man særlig energisk kæmpe imod, at der bliver taget officielle repræsentanter for de reformistiske forbund med i strejkeledelserne. Man skal overhovedet ikke tage repræsentanter for de reformistiske forbund med i strejkeledelserne. Alle reformisternes forsøg på at trænge ind i strejkeledelserne må af RFI-tilhængerne mødes med kravet om, at samtlige medlemmer af strejkeledelsen skal vælges af samtlige beskæftigede arbejdere på virksomheden, såvel organiserede som uorganiserede. Ligeledes må man bekæmpe reformisternes forsøg på at lade valget til strejkeledelsen foretage kun af forbundsmedlemmer.

Hvis en strejke formelt ledes af det reformistiske forbund, så kan man gå med til at tage en eller to repræsentanter for forbundet ind i strejkeledelsen med rådgivende stemme, for at de skal kunne afgive rapport om, hvad forbundsledelsen foretager sig.

Alle forsøg på at mildne kampen mod fagforeningebureaukratiet under strejken, under påskud af, at det står i spidsen for strejken, må tilbagevises på det mest energiske. Netop under en strejke gælder det om at tidoble energien for at afsløre de reformistiske fagforeningsbureaukrater, deres metoder til at undertrykke strejken, deres manøvrer, deres underhåndsintriger med borgerskabet og den borgerlige stat o.s.v. Denne afsløring må ikke bare foregå igennem partipressen, men navnlig ske igennem strejkeledelserne. Kun ved at strejkeledelserne bliver sat i modsætning til det fagforeningsapparat, som reformisterne behersker, kan man gennemføre en virkelig selvstændig ledelse af de økonomiske kampe. Selv den mindste ideologiske og organisatoriske afhængighed af det reformistiske fagforeningsapparat, selv den mindste svækkelse af kampen imod dem kan føre til et nederlag i strejken og til svækkelse af den faglige oppositions autoritet, og dermed også til svækkelse af de strejkeledelser, der er skabt på dens initiativ.

VI. Problemet om enhedsfronten under strejker og lock-out'er.

Ophidselsen blandt masserne som følgen af en truende konflikt er gunstig for dannelsen af en enhedsfront neddefra. Før kampens begyndelse gælder det om at gå over fra agitation og propaganda for enhedsfronten, til organisatoriske forberedelser. I denne forbindelse er følgende nødvendigt:

1. I samtlige valgte organer må der indvælges de bedste og mest kamperfarne arbejdere af alle retninger, kommunistiske, socialdemokratiske, kristne, uorganiserede, o.s.v.
2. Strejkeledelsen må give grupper af arbejdere den opgave at aflægge rapport om, hvad der er udført, for på denne måde at fratage sociademokraterne og de kristelige forbund monopollet på at aflægge rapport blandt de socialdemokratiske og kristne arbejdere.
3. De må sørge for, at forskellige funktioner i strejkeledelsen bliver overladt til partiløse og reformistis-

ke arbejdere, sådan at disse bliver trukket med i umiddelbart medarbejderskab og direkte deltagelse i kampen.

4. Hvis partiløse, kristne eller socialdemokratiske arbejdere aflægger rapport om strejkeledelsens virksomhed, så må de sørge for at få gennemført, at disse rapporter bliver offentliggjort i deres eger presse.

5. Det er af særlig betydning under strejker og lock-out'er at sørge for at få indkaldt særlige brede konferencer af organiserede og uorganiserede arbejdere, arbejdersker og ungarbejdere, for at ledende kampstillinger kan gives til de bedste og mest energiske blandt dem.

6. Ved strejker og lock-out'er må man være særlig omhyggelig med at bekæmpe alle manipulationer mellem topfigurerne og alle forsøg på dannelsen af en enhedsfront ovenfra mellem lederne.

7. Hvis tilhængere af den Røde Fagforenings Internationale træffer aftale med de reformistiske ledere om gensidig beskyttelse under strejker ved at give afkald på gensidig kritik o.l., fortjener de en særlig skarp forømmelse. Det er ingen enhedsfront, men en slem karikatur af enhedsfronten.

8. Enhedsfronten under strejke eller lock-out har til opgave at øge massernes kampvilje, ikke at være en gensidig forsikringsordning for lederne. Derfor må vores politik med at skabe en intim enhedsfront med arbejderne i de reformistiske organisationer gå hånd i hånd med en forbitret kamp imod de reformistiske fagforeningspampere.

9. Een af enhedsfrontens mest virksomme metoder til at svejse de strejkendes rækker sammen, er organiseringen af massedemonstrationer og optog gennem gaderne under ledelse af de valgte kamporganer mod det borgerlige og socialdemokratiske politi, mod de borgerlige og socialdemokratiske myndigheder o.s.v.

10. Den enhedsfront, som under kampens løb bliver skabt nedefra, må efter afslutning af kampen udnyttes til at knytte RFI-tilhængerne sammen med masserne med faste bånd. De forhold, det kan ske under, må rette sig efter

forholdene i landet eller i den specielle industrigren, efter magtforholdene indenfor arbejderklassen o.s.v. De resultater, der er opnået, må ubetinget udnyttes og forankres.

VII. Strejkevagter af arbejdere og selvforsvarskolonner.

Udfaldet af en strejke afhænger i mange tilfælde af, hvordan strejkevagten er organiseret, og om de strejkende forstår at afværge anslagene fra de betalte arbejdskøberbander og strejkebrydere og slå dem tilbage. I denne sammenhæng får organiseringen af strejkevagter og selvforsvarsorganisationer særlig stor betydning. På dette område har kamporganerne følgende opgaver:

1. Som strejkevagter må ubetinget anvendes arbejdere af alle retninger, og strejkevagtkolonnerne må organiseres sådan, at også uorganiserede arbejdere, socialdemokrater og kristne står sammen med erfarne kampkammerater.
2. Strejkevagterne må udvælges omhyggeligt. Til dette arbejde må man ikke kun anvende unge arbejdere, men også ældre arbejdere og arbejdersker, og især også arbejderhustruer.
3. Man må sørge for at trække brede kredse med ind i strejkevagten (masseposter) for at beskæftige det størst mulige antal arbejdere under strejken.
4. Det er af stor betydning at gennemføre særlige demonstrationer af arbejderkvinder og arbejderbørn mod strejkebryderne og de politifolk, der forsvare dem.
5. Det må gøres til en pligt for alle strejkende at stå strejkevagt. Ingen arbejdere må unddrage sig at udføre bestemte pligter under konflikten.
6. I lande, hvor der hersker fascisme og hvid terror (Italien, Polen, Rumænien, Bulgarien), eller i lande, hvor strejkebryderne er organiserede af arbejdsgiverne og reformisterne i fællesskab, må man allerede fra strejkens første øjeblik lægge grunden til selvforsvarsorganisationerne og trække de mest aktive arbejderkadrer med ind i dem.

"Endvidere åbner en strejke arbejdernes øjne ikke bare for kapitalisternes, men også for regeringens og lovvæsenets karakter."

(Lenin s.11) Fra aktionen på HOPE COMPUTER 10-11.januar 1973

7. Til strejkevagter og selvforsvarsorganisationer er det særlig ønskeligt at anvende medlemmer af idrætsorganisationerne og de proletariske kvindeorganisationer, som kan spille en meget stor rolle under strejken.

8. Gennem sammenstødene mellem strejkevagterne og statsmagtens organer skal ikke kun strejkevagterne selv, men hele massen af de strejkende, lære den elementære sandhed om samarbejdet mellem arbejdskøberne og den borgerlige stat.

9. Man må være særlig opmærksom på kampen imod de forskellige spionorganisationer, private og indenfor politiet (virksomhedspoliti, pinkerton, virksomhedsspioner, brandmandskab som en del af virksomhedspolitiet osv).

VIII. Vilde eller uofficielle strejker.

Den internationale reformismes politik tager sigte på en "fredelig" bilæggelse af alle økonomiske kampe gennem tvungen voldgift, og systematisk sabotage og bekæmpelse af arbejdernes krav gennem det reformistiske forbundsapparat. Denne politik rejser for de brede arbejdsmasser problemet om kampen for de allermest elementære krav uden hensyn til det reformistiske fagforeningsbureaukratis vilje, eller imod den. De såkaldte vilde eller uofficielle strejker bliver nu den eneste vej for arbejderne til at tage kampen op mod den stigende udbytning og det voksende tryk fra arbejdskøbernes side. Det er strejker, som bliver erklæret af arbejderne, uden deres forbunds godkendelse eller mod de officielle centralorganers vilje, strejker som nu og da bryder igennem fagforeningsstatutterne. Disse strejker uden forbundenes godkendelse og mod deres vilje bliver stadig hyppigere. De er allerede blevet et massefænomen og vil i fremtiden blive det i endnu højere grad.

Derved bliver det vores opgave at anerkende de såkaldte vilde eller uofficielle strejker, mens fagforeningsbureaukratiet sigter mod at give afkald på strejkekampe. Strejker, der forløber uden eller imod det reformistiske forbunds vilje, især i de lande hvor fagforenings-

burokratiet endnu er stærkt (Tyskland, England) kræver ganske alvorlige forberedelser og en anspændelse af kræfterne fra RFI-tilhængernes side. Først og fremmest gælder det om at overvinde undervurderingen af det reformistiske fagforeningsapparats kræfter og frygten i vores egne rækker for selvstændige aktioner fra arbejderens side uden eller imod fagforeningsburokratiet. Dag ud og dag ind må der drives propaganda og agitation blandt masserne. Man må fremhæve, at arbejderne ikke har noget at vente sig af det reformistiske forbundsapparat, da det kun er en hæmsko for arbejderens kamp for deres elementære krav. Hvis der udbryder en såkaldt vild eller uofficiel strejke, så er det særlig nødvendigt at vække massernes initiativ og handlekraft til live, for kun hvis man kan anspore de brede masser til aktiv deltagelse i kampen lykkes det at bryde igennem enhedsfronten mellem arbejdsarbejderne, den borgerlige stat og det reformistiske bureaukrati.

IX. Udvidelse af kampen, problemet om reserverne.

I den nuværende situation, under kapitalens koncentration og trust-dannelser, bliver arbejderklassen i enhver økonomisk konflikt stillet overfor problemet om reserverne. De mægtige arbejdsarbejderorganisationer råder over udtømmelige pengekloder, og kan støtte sig til den samlede magt hos den borgerlige stat og de reformistiske organisationer. Når arbejderne står over for dem, får enhver økonomisk konflikt betydning for den samlede arbejderklasse, der igennem får problemet at udvide kampen særlig stor betydning for forløbet og udfaldet af den påbegyndte kamp. Kampen kan udvides "lodret" eller "vandret", d.v.s. den kan omfatte alle eller en væsentlig del af arbejderne indenfor en industri-gren, eller også samtlige arbejdere indenfor hele distriktet. Både i det ene og det andet tilfælde er en udvidelse af kampen kun mulig efter efter at der er gjort et alvorligt forarbejde og et intenst arbejde blandt disse arbejdergrupper før kampens begyndelse og særlig under dens forløb. Spørgsmålet om, hvilke grupper af arbejdere der skal mobiliseres til hjælp, afhænger af,

hvor de arbejdskøbere, der berørers af konflikten, bedst kan rammes. Frem for alt kan der være tale om alle de virksomheder, der er knyttet til den samme trust og er underlagt den. Videre må opmærksomheden rettes mod de virksomheder, der leverer råstoffer til den eller forarbejder de frembragte produkter. Man må regne med at arbejdskøberne i nogle tilfælde vil tegne leveringskontrakter med andre virksomheder og skaffe sig manglende varer fra andre egne eller fra udlandet. Men et meget virksomt våben er, at trække land- og søtransporten med ind i konflikten, og ligeledes kommunale foretagender som elektricitets- og gasværker o.s.v.

I alle disse tilfælde må man tage hele situationen i betragtning og ikke bare vores eget ønske om udvidet kamp. Man må også se på grænserne for vores indflydelse, i hvilken grad masserne er forberedte, og hvor stor beredvillighed der er hos dem til at slutte sig til kampen af solidaritetsgrunde. Heraf følger at man under kampens forberedelser og under dens forløb hele tiden må være opmærksom på, at en isolering af bevægelsen fra de brede arbejdermasser i andre industrigrene vil føre alvorlige farer med sig.

X. Fortsættelse af kampen efter at reformisterne har afblæst den.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Nord-Frankrig, i Ruhr-området, i Lodz o.s.v. har vist, at hvis det ikke lykkes reformisterne at kvæle bevægelsen i begyndelsen, vil de under kampens løbsøge efter et belejligt tidspunkt til strejkebryderi, til at falde de kæmpende arbejdere i ryggen. Reformisterne benytter sig af deres indflydelse på visse lag af arbejderne, for de mest passive vil altid lytte til dem, som -tilmed under socialismens fane- foreslår at indstille kampen og systematisk ødelægger den ene massebevægelse efter den anden. Det plejer at foregå sådan, at bevægelsen bliver kvalt ved forhandlinger bag kulisserne uden arbejdernes viden og vilje. Af den grund må RFI-tilhængerne føre konflikten, og mens den står på rejse en forbitret kamp for,

at de strejkende arbejdere selv på deres møder skal træffe afgørelse om kampens afblæsning. Under alle de seneste strejker har reformisternes strejkebrydertaktik ført til, at flertallet af arbejderne har genoptaget arbejdet, og for RFI-tilhængerne opstod spørgsmålet da, om man kunne og skulle fortsætte kampen i de virksomheder og distrikter, hvor RFI-tilhængerne havde den afgørende indflydelse.

Fortsættelse af kampen i Widsews virksomheder i Helluin efter at den almindelige kamp var kvalt, i Lodz og i Nord-Frankrig, var både politisk og taktisk helt rigtig.

Naturligvis bliver kampen under disse omstændigheder yderst vanskelig. For arbejdernes kræfter er allerede brudt, og det tilbagetog, der er fremkaldt af socialdemokratiets og amsterdammernes strejkebrydertaktik, øver en demoraliserende virkning på de strejkende. Ikke desto mindre er en fortsættelse af kampen i disse tilfælde ubetinget nødvendig, ellers ville alle strejker -også i fremtiden- blive kvalt af reformisternes systematiske strejkebryderpolitik. En fortsættelse af kampen efter at flertallet af arbejdere er faldet fra, kræver en uhyre udholdenhed, en særlig høj grad af beslutsomhed, en højt udviklet målbevidsthed, og en kolossal energi fra alle de arbejdere, der bliver på deres post. For kun under disse betingelser kan man ikke blot holde stand, men også vinde dette slag. Selv om flere af den slags strejker (f. eks. den i Widsew) har lidt nederlag, kan man ikke heraf drage den slutning, at denne kampmetode er forkert. Man må derimod slutte, at RFI-tilhængerne i disse tilfælde må øge deres anstrengelser for at organisere og mobilisere masserne i hele landet for at hjælpe de arbejdere, der kæmper på dette ene afsnit af den sociale front.

XI. Hvordan kan man forhindre at kampen bliver undertrykt?

Det reformistiske fagforeningsapparats systematiske strejkebrydertaktik rejser med fuld kraft spørgsmålet om, hvordan man afværger, at kampen undertrykkes. Her

står RFI-tilhængerne overfor indviklede særegne opgaver. Arbejdermasserne kan kun beskyttes fuldt ud imod at deres bevægelse undertrykkes, hvis det lykkes helt at udrydde reformisternes indflydelse på masserne. Jo mere klassekampen tilspidser sig, jo mere hensynsløst må vi bekæmpe kapitalens reformistiske agenter blandt arbejderne. Løsningen af disse opgaver vil kræve mange års anspændt arbejde, organisatorisk-politisk, agitatorisk-politisk og agitatorisk-propagandistisk, for at slutte de vrede masser sammen på klassekampens grund. Alt afhænger her af vores egen dygtighed, vores handlekraft, konsekvens og udholdenhed, af at vi kan vise den højeste grad af ihærdighed og elasticitet og - hvad der er særlig vigtigt - af hvor hurtigt vi kan øge vores politiske indflydelse. Til at gennemføre disse komplicerede opgaver findes der retningslinjer udarbejdet i alle enkeltheder af Kominterns og RFI's kongresser.

Anderledes forholder det sig med de særlig opgaver, som RFI-tilhængerne står overfor i de konkrete situationer i den nuværende periode med vækst i den økonomiske kamp. Her opstår der en række konkrete opgaver, hvis systematiske gennemførelse er forudsætningen for en gunstig afslutning af den kamp, der er påbegyndt på dette frontafsnit.

Et heldigt udfald af kampen forudsætter følgende:

1. Kampen mod alle kapitalens forbundsfæller skærpes. Bl.a. må arbejderklassen foran udbruddet af en konflikt og særligt under konflikten advares om, at fjenden findes indenfor deres egne rækker.
2. Ved valget af lock-out-udvalg, strejkeledelser og andre kamporganer må alle personer, som har med socialdemokratiet eller fagforeningsbureaukratiet at gøre, vises tilbage som strejkebrydere.
3. Man må bestræbe sig på, at kun de folk bliver valgt ind i kampledelse, som allerede har bevist, at de kæmper for arbejderklassens sag.
4. Under konflikten må man øge kampen imod voldgiftsvæsenet og andre borgerlig-reformistiske metoder for likvidering af kampen.

5. Man må systematisk undergrave tilliden til det revisionistiske fagforeningsapparat og dets klassesamarbejds-taktik.

6. Under strejkens forløb må man reagere imod ethvert fordækt skridt fra de reformistiske fagforeningslederes side, og det er ikke bare i pressen, men i første række på strejke møder ved vedtagelse af resolutioner, der fordømmer kapitulationspolitikken, sjakringen bag kulisserne og strejkebryderiet.

7. Der må føres en energisk kamp imod at de faglige organer (bestyrelser, repræsentantskaber o.s.v.) egenmægtigt træffer den endelige afgørelse om kampens afblæsning. Dette spørgsmål skal afgøres af samtlige arbejdere, organiserede og uorganiserede, og af de kamporganer, der er valgt af samtlige arbejdere. Man må ikke glemme, at det organiserede strejkebryderuvæsen kun kan overvindes ved en jernhård og beslutsom organisation. Derfor er det nødvendigt at befæste fraktionen (de revolutionære fagforeninger) og udvide og styrke den faglige opposition, idet vi skridt for skridt organisatorisk befæster vores voksende politiske indflydelse allerede før kampen og særlig under kampen. Netop i tider hvor der foregår store kampe, må alle partiets og den faglige oppositions og det revolutionære forbunds organer arbejde yderst energisk og trække stadig nye lag af arbejderklassen ind i den aktive kamp imod det reformistiske strejkebryderi. Kur et ihærdigt, systematisk og anspændt arbejde for at befæste og sammensvejses vores rækker vil give os mulighed for at overvinde strejkebryderuvæsenet og skabe et gunstigt udfald af konflikten, på trods af arbejdskøbernes, den borgerlige stats og det reformistiske forbundsapparats enhedsfront.

XII. Strejker i lande hvor fagbevægelsen står splittet.

I lande, hvor fagbevægelsen står splittet (Frankrig, Tjcekoslovakiet, Grækenland, Japan osv), anvender de revolutionære forbund ganske vist de internationale politiske og taktiske erfaringer i de økonomiske kampe,

men de har alligevel samtidig en hel række specielle opgaver, der særlig bliver aktuelle når der opstår en massebevægelse. I lande som Tyskland og England udspilles kampen om ledelsen af masserne imellem de officielle fagforeningsorganer og oppositionerne, mens kampen om indflydelse på masserne og om ledelse af bevægelserne i lande, hvor fagbevægelsen er splittet, foregår mellem to fagforeningsorganer. I en sådan situation er det en af de revolutionære forbunds vigtigste opgaver at udnytte enhver økonomisk kamp til at styrke sin stilling gennem at udvide rammen for de revolutionære forbund ved at hverve nye medlemmer blandt de uorganiserede på de reformistiske forbunds bekostning. Under kampen og umiddelbart efter dens afslutning må man sætte alt ind på at likvidere den tilsvarende reformistiske organisation, sådan at alle dens medlemmer, eller et overvejende flertal af dem, går over i de revolutionære forbunds rækker. I denne forbindelse er det forsøg, der blev gjort i Bordeaux under havnearbejderstrejken, egnet til efterfølgelse. Her blev det reformistiske forbund fuldstændig oprevet, mens dets medlemmer trådte over i enhedsforbundet.

Med hensyn til de reformistiske forbund, hvor vi har erobret en del af medlemmerne under strejken og lige efter den, må der træffes alle forholdsregler for at befæste vores politiske og organisatoriske indflydelse i disse forbund, for at vinde flertallet af medlemmerne, og derved skabe forudsætningen for at slå også disse reformistiske organisationer i stykker.

På den anden side kræver tilstedeværelsen af to parallelle organisationer at det revolutionære forbund har et ganske særligt kendskab til stemningen blandt masserne. Det er også nødvendigt for at kunne føre kampen mod de reformistiske ledes demagogi, for de vil altid være parat til at hykle kampberedskab for ikke at tabe deres indflydelse over medlemsmasserne. I disse lande er det ganske særlig farligt for RFI-tilhængerne at lade initiativet glide sig ud af hænderne, at lade sig narre af de reformistiske ledes venstrephaser og tro, at reformisterne faktisk har lyst og evner til at kæmpe mod bor-

gerskabet. Dette vil være den sikreste vej til at tilintetgøre den revolutionære fagbevægelse.

Hvis en lokalafdeling, der tilhører den reformistiske centralorganisation, fører en virkelig kamp mod arbejdskøberne, er det naturligvis det revolutionære forbunds opgave at slutte enhedsfront med denne afdeling, men der må træffes forholdsregler mod mulige lyster til at kapitulere særlig i kampens afgørende øjeblikke. Det revolutionære forbund må rive hele massen af arbejdere med sig, både de, der er organiserede i forskellige forbund og især de uorganiserede, og i praksis vise at kun det revolutionære forbund går aktivt ind for arbejdermassernes interesser. Derfor er det nødvendigt, at de revolutionære organisationer støtter sig til de valgte strejkekomiteer, skaber det intimt mulige samarbejde med dem. Kun en rigtig politik under ledelsen af de økonomiske kampe vil kunne styrke de revolutionære forbunds autoritet i massernes øjne, befæste dem politisk og organisatorisk og forvandle dem til organisationer, der omfatter arbejderklassens flertal.

XIII. Strejker i lande hvor der er fascisme og hvid terror.

I lande med fascisme og hvid terror forløber strejkerne i de fleste tilfælde for tiden med elementær voldsomhed. Det vil sige, at RFI-tilhængerne i disse lande ikke har forstået at trænge ind i virksomhederne på en sådan måde, at de på trods af repressalier kan øve indflydelse på strejkens begyndelse, på de krav, der bliver opstillet, og på dens udfald. Heraf følger, at i disse lande er det direkte arbejde i virksomhederne af særlig stor betydning, idet det kun er derfra, der kan foretages økonomiske og politiske udfald. I lande, hvor allerede det at opstille økonomiske krav bliver behandlet som en forbrydelse, består trods alt opgaven i at trække de størst mulige arbejdermasser med i udarbejdelsen af de økonomiske krav. Udarbejdelsen af kravene bør finde sted i fabrikkernes afdelinger, overrækkelsen af kraven bør foretages af en stor repræsentation bestående af i hundrede-

vis af personer. Dette må dog på ingen måde opfattes som en fast obligatorisk regel for alle lande. Efter forholdene i hvert enkelt af de lande, hvor der råder hvid terror og fascisme, må man foretage hensigtsmæssige tilpasninger. Under alle omstændigheder må man sørge for at sammensætte de valgte repræsentanter sådan, at man ikke udsætter alle aktive for repressalier og terror. Valg af delegerede kan og bør foretages i forbindelse med selv de allermindste spørgsmål, der hænger umiddelbart sammen med arbejdernes interesser.

I disse lande er det af særlig betydning at vælge en dygtig strejkeledelse. Når valgene af strejkeledelse foretages, må man tænke på de mulige forholdsregler og repressalier, der kan blive truffet imod den. Samtidig må man vælge en lille ledende gruppe blandt medlemmerne af den store strejkeledelse, som i tilfælde af forfølgelser kan fortsætte ledelsen af strejken. I disse lande bliver information og forbindelse til arbejderne af meget stor betydning, men hertil har man brug for et illegalt apparat. I disse lande bliver det også af stor betydning at beskytte de strejkende mod fascistiske bander, og der må i den forbindelse organiseres særlige forsvarsorganisationer. Hovedsagen under enhver strejke i disse lande er: hårdnakket at bestræbe sig på, at man skal kunne gå åbent frem og benytte selv den mindste anledning til i strejkens løb at træde frem fra sinde underjordiske skjulesteder.

I betragtning af, at fagbevægelsen i alle lande med fascistisk diktatur stadig oftere omdannes i fascistisk retning, gør enhver økonomisk kamp det nødvendigt, at den revolutionære fagbevægelse og masserne stiller hele det fascistiske fagforeningssystem overfor revolutionære, faglige organisationer. I Polen og Ungarn foreligger der således den opgave at skabe revolutionære fagforeninger, i Bulgarien og Rumænien at befæste dem og udbygge dem til masseorganisationer, i Italien og Jugoslavien den opgave at organisere arbejderne i illegale revolutionære fagforeninger, overalt i den nærmeste tilknytning til kampen for de proletariske, klasse-mæssige fagforeningers åbne eksistens, mod regeringen og dens agents terror, mod det fascistiske diktatur.

XIV. Metoderne til at give strejkerne politisk indhold.

Efterhånden som kapitalen koncentrerer og borgerskabet og reformismen erstatter strejkekampene med voldgiftssystemet, får enhver strejke en politisk karakter. Men det betyder endnu ikke, at alle arbejdere forstår strejken politisk, det vil sige forstår den klassemæssige betydning af de økonomiske kampe, der foregår. Under disse omstændigheder er det RFI-tilhængernes opgave at give masserne politisk forståelse på grundlag af erfaringerne fra de daglige kampe. Det vil sige, det er nødvendigt - med udgangspunkt i de krav, der bliver opstillet og uden nogen sinde at tabe dem af syne - ved hver enkelt etape i kampen at udsende paroler, der hæver kampen op på et højere trin. At udvikle strejker til politiske strejker betyder ikke, at man skal tale om politik i almindelighed, men det betyder at sætte de umiddelbare dagskrav i sammenhæng med krav af almen natur. F. eks. udsættes de fleste strejker for repressalier, de bringer de strejkende i forbindelse med myndighedernes beskyttelse af strejkebrydere, gør dem bekendt med voldgiftsretten o.s.v. Dermed er det klart, at disse spørgsmål må blive til kampspørgsmål under hver strejke. Hovedsagen er, at enhver arbejder af kampens erfaringer lærer, at staten beskytter arbejdskøberne mod arbejderne, at retsvæsenet, pressen, kirken o.s.v., som "står over klasserne" i virkeligheden står i arbejdskøbernes tjeneste, at enhver større økonomisk konflikt rejser problemet om kampen klasse mod klasse.

Det er af betydning ikke at have alt for mange paroler på en gang og altid at huske, at den nyttigste politiske parole er den, som er nærmest knyttet sammen med den foreliggende konflikts forløb og med den situation, der er opstået gennem den. På den måde kan de politiske kampparoler (kravene) der knyttes sammen med den foreliggende masseaktion fra proletarietets side, tilsammen danne en fælles politisk platform, som arbejdere af alle politiske retninger, også de partiløse, forener sig om.

Man må udnytte masserne opvågningen under strejker til at forstærke kampagnen om krigsfaren imod Sovjetunionen. Enhver arbejder må forstå den nære forbindelse der be-

står imellem krigsforberedelserne mod den proletariske stat, og styrkelsen af alle former for udbytning, pres og terror, som kapitalisterne i den kapitalistiske stabiliserings navn undertrykker arbejderne med. Mens strejkerne står på, henleder den revolutionære fagbevægelse specielt opmærksomheden på masserne mobilisering i de virksomheder, der er mest indstillede på krigen, samt på jernbanefolk. Blandt dem må man popularisere parolen om generalstrejke, massestrejke og indstilling af al transport under krigen. I forbindelse med kampen imod den imperialistiske krig må man kæmpe mod alle former for militarisering og militære organisationer i virksomhederne.

XV. Formerne og metoderne for mobilisering af den faglige opposition i hele landet.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Frankrig, Tyskland og Polen har vist, at lokalorganisationerne i strejketider ikke får tilstrækkelig hjælp og understøttelse fra hele partiets side, fra den revolutionære faglige central og fra den faglige opposition. Imidlertid er det kun muligt for de revolutionære forbunds faglige opposition at lede en alvorlig økonomisk kamp, hvis det lykkes os at mobilisere alle de kræfter, vi har til rådighed. Derfor består de revolutionære forbunds og oppositionernes vigtigste opgaver i følgende:

1. Så snart det trækker op til konflikt i en eller anden industrigren, må de bedste kræfter dirigeres til kampens centrum.
2. Den samlede agitation og propaganda må tilrettelægges i overensstemmelse med konfliktens varighed og betydning.
3. I pressen må de kampe, der er igang, gives den plads, de har brug for. Strejkens deltagere må selv trækkes ind som medarbejdere.
4. Hele det revolutionære forbunds og de faglige oppositioners arbejde må stilles i strejkens tjeneste. Hele det løbende arbejde må tilrettelægges sådan, at det mest muligt understøtter strejkekampen.

5. Der må føres streng kontrol med den indsats, der ydes af enhver kammerat, der har fået overdraget en bestemt arbejdsopgave.

6. Af særlig betydning er det at sørge for, at nye kræfter blandt arbejderne, arbejderskerne og de unge arbejdere i vedkommende industrigren bliver trukket med ind i ledende arbejde under strejken. Her vil man kunne finde hundreder og tusinder af personer, der frivilligt vil udføre et vældigt arbejde.

7. Der må tilvejebringes en levende forbindelse mellem de ledende organer for kampen og centralledelsen for den revolutionære bevægelse.

8. For at alle kræfter kan blive mobiliseret til understøttelse af kampen, må de fagforeningsfolk, som har med den direkte ledelse af konflikten at gøre, beskrive stillingen som den er, uden nogen udsmykkende omskrivninger.

XVI. Arbejdet blandt de kvindelige arbejdere og arbejderhustruer.

På grund af industriens rationalisering og den udstrakte brug af kvindelige arbejdere bliver det af særlig stor betydning at trække de kvindelige arbejdere med til deltagelse i strejken. Erfaringerne viser, at kvindelige arbejdere og arbejderhustruer spiller en meget stor rolle under strejker og lock-out'er. Derfor er følgende nødvendigt:

1. Allerede under forberedelsesarbejdet må man være særlig opmærksom på at organisere de kvindelige arbejdere, og at opstille særlige krav, der berører deres interesser.

2. Under strejker må de kvindelige arbejdere og arbejderhustruer drages med ind i aktivt medarbejderskab og de må have overdraget de forskellige funktioner med hensyn til agitation, organisation, hjælpearbejder o.s.v. og i den anledning må der nedsættes særlige udvalg af arbejderhustruer.

3. Der må dannes særlige udrykningskolonner af kvindelige arbejdere til at bearbejde kvindelige arbejdere.

4. Ved valget af lock-out-udvalg og strejkekomiteer må man sørge for at der bliver indvalgt en betydelig procentdel af kvindelige arbejdere. I virksomheder, der i overvejende grad arbejder med kvindelig arbejdskraft, skal flertallet af strejkeledelsen bestå af kvindelige arbejdere.

5. Blandt de delegerede, der udnævnes til at opretholde forbindelsen med andre distrikter og industrigrene må der ubetinget være kvindelige arbejdere.

6. Hvis en strejke eller lock-out berører mange kvindelige arbejdere, må der indkaldes særlige konferencer for kvindelige arbejdere med den opgave at organisere forberedelsen af den og at kræve repræsentanter for de mest aktive kvindelige arbejdere optaget i strejkeledelsen. Men dette skal på ingen måde udelukke, at kvindelige arbejdere deltager i fælleskonferencer med de mandlige kolleger.

7. Reformisterne vil i deres manøvrer for at afslutte en konflikt meget ofte forsøge at træffe aftaler på bekostning af de svage dele af proletariatet (kvindelige arbejdere og ungarbejdere). Man må ved afslutningen af en konflikt være særlig opmærksom på at disse arbejdergruppers interesser bliver varetaget.

XVII. Formerne og metoderne til at trække ungdommen ind i de aktive kampe.

Under de økonomiske konflikter må man være særlig opmærksom på at beskytte ungdommens interesser og at trække ungdommen med i den aktive kamp. Ved udarbejdelsen af kravene må der ubetinget medtages særlige punkter, der tager sigte på de unge arbejderes arbejde, og ved valget til kamporganer må ungdommen tages i betragtning på samme måde som de voksne arbejdere. En særlig rolle kan ungdommen spille som strejkevagter, i forsvarsorganisationerne, ved opretholdelse af forbindelser, ved kontrollen med gennemførelse af de beslutninger, de ledende organer har truffet, ved udbredelsen af strejkekomiteens skrifter o.s.v. Man må afgjort føre kamp mod den social-

demokratiske tradition, der består i, at man betragter ungdommen som en gruppe, der ikke fortjener nogen opmærksomhed. RFI-tilhængerne må huske, at aktiviseringen af hele bevægelsen i høj grad afhænger af, hvorvidt det lykkes at trække de unge arbejdere med i aktiv deltagelse i kampen. Inden for strejkeledelsen må det anbefales at danne ungdomskomiteer til at udføre særligt arbejde blandt ungdommen, og at knytte alle unge arbejdere og lærlinge fast sammen med strejkefronten.

XVIII. Organiseringen af understøttelse.

Spørgsmålet om understøttelse under strejke spiller en meget stor rolle. Da de reformistiske forbund saboterer bevægelsen og ofte erklærer en udbrudt strejke for ulovlig for ikke at behøve at yde de strejkende nogen understøttelse, og da de uorganiserede bliver ringeagtet af reformisterne og stødt bort, samtidig med at man nægter dem enhver hjælp, består den faglige oppositions og strejkeledelsens opgave i at samle den størst mulige mængde midler til at yde hjælp til de strejkende og lock-out'ede arbejdere. I den anledning er det vigtigt:

1. At forlange af forbundet, at det skal betale understøttelse til enhver, der strejker eller som er med i strejke eller lock-out.
2. At forlange af forbundet, at det stiller en bestemt sum til rådighed til understøttelse af de uorganiserede.
3. Der må foranstaltes særlige pengeindsamlinger blandt arbejdere over hele landet for at understøtte både organiserede og uorganiserede.
4. Til dette arbejde må man inddrage den Internationale Arbejderhjælp, som under økonomiske kampe skal fungere som hjælpeorganisation. I lande med en selvstændig revolutionær fagbevægelse er det de revolutionære forbunds opgave at understøtte de strejkende. Ved gennemførelsen af denne opgave skal man også tage de lokale organisationer af IAH til hjælp.
5. Man må være særlig opmærksom på, at bruge kooperationen under økonomiske konflikter. I den forbindelse bli-

ver det nødvendigt at bryde modstanden fra de kooperative burokrater, som mener at lock-out'er og strejker ikke er noget, der angår dem.

6. I kommunerne og parlamenterne må der rejses krav om understøttelse til de arbejdere, der deltager i kampen (lock-out eller strejke) og til deres familier. Disse krav må på den mest virksomme måde understøttes gennem delegationer og demonstrationer af de kæmpende.

XIX. Information og forbindelse.

En af de vigtigste opgaver under en strejke eller lock-out består i at sætte de valgte organer i forbindelse med samtlige arbejdere, der deltager i kampen, og holde den store masse underrettet om alle begivenheder der angår kampen. I den anledning er det nødvendigt:

1. Regelmæssigt at indkalde strejkekomiteerne og regelmæssigt at give de kæmpende rapporter om komiteernes møder.

2. At rapportere hurtigt og fortløbende i pressen om kampens forløb og om alle vigtige begivenheder.

3. At udgive særlige aviser eller løbesedler på grundlag af den fælles platform, der er etableret gennem kampen. De udgives af strejkeledelserne. Organerne skal bringe regelmæssige beretninger om kampens forløb, om kampledelsens virksomhed, og om gennemførelsen af understøttelsesforanstaltninger o.s.v.

4. Man må følge systematisk og omhyggeligt med i alt, hvad den borgerlige og reformistiske presse skriver om kampene og sørge for de nødvendige svar i arbejderpressen og strejkeledelsens organer.

5. Til information og forbindelse kan man udnytte arbejder-idrætsklubber, cykelklubber o.s.v. Idrætsøvelser kan og skal under strejker benyttes til at skabe og opretholde forbindelsen mellem de strejkende på de forskellige virksomheder eller distrikter.

XX. Forbindelserne med hovedorganisationerne i andre lande.

Til trods for, at tekstilarbejdernes kampe i Nord-Frankrig, i München-Gladbach og i Lodz fandt sted samtidig, var der ingen som helst forbindelse mellem de strejkende. Men en sådan forbindelse ville under disse strejker have været af stor betydning. Af den grund er det nødvendigt for fremtiden at gøre følgende:

1. Oprette forbindelsen med arbejdere i andre distrikter og industrigrene gennem valg af særlige delegationer.

2. I tilfælde af større konflikter er det ønskeligt at strejkeledelserne henvender sig til arbejderne i andre lande.

3. Der må sendes løbende og tilstrækkelige informationer om strejkens forløb og kampmetoderne til offentliggørelse i den internationale presse.

4. Den Røde Fagforenings-Internationale og Komintern må systematisk informeres om alle enkeltheder i kampens udvikling.

5. Det reformistiske forbund og Internationalen må til stadighed afsløres på grund af deres uvirksomhed og fjendtlighed over for den kamp, der er i gang.

Med hensyn til arbejdet indenfor de reformistiske fagforeninger fastholdes beslutningerne på EKKI's 9. plenummøde, RFI's IV. kongres og Kominterns 6. kongres. Da spørgsmålene om de økonomiske kampe vækker særlig stor opmærksomhed indenfor alle kommunistiske partier, revolutionære fagforeninger og revolutionære oppositioner, vil Den Kommunistiske Internationale og Den Røde Fagforenings-Internationale med særlig stor opmærksomhed følge alle økonomiske kampe, hurtigt reagere overfor alt, hvad der sker på dette område i hvert enkelt land, og såvel under forberedelsen som under kampenes gennemførelse yde hjælp efter evne. Kun gennem et sådant samarbejde mellem Komintern, RFI og sektionerne i de forskellige lande vil det være muligt at nyttiggøre de økonomiske konflikter på bedste måde for den internationale arbejderbevægelse, og rive lederskabet over masserne ud af de internationale reformisters hænder.

J. Stalin

Klassekampen

Artikel skrevet 1906

Borgerskabets sammenhold kan kun røkkes af proletariatets sammenhold. Karl Marx

Dagens samfund er yderst sammensat. Det er et broget tapperi af klasser og grupper - stor-, mellem- og småborgerskabet - de store, mellemstore og små feudale godsejere - håndværkssvende, ufaglærte kropsarbejdere og faglærte fabriksarbejdere - de høje, mellemlyggende og lavere præsteskab - de høje, middel og lavere lag af bureaukratiet - en mangeartet intelligens, og andre grupper af lignende art. Sådan er det brogede billede vores samfund fremviser.

Men det er også klart, at jo længere samfundet udvikles, jo klarere træder der to hovedretninger frem af denne mangfoldighed. Og jo tydeligere deles dette samfund op i to fjendtlige lejre - den kapitalistiske lejr og den proletariske lejr. De økonomiske strejker i januar (1905) viste klart, at Rusland virkelig er delt i to lejre. Novemberstrejkerne (1905) i St. Petersburg, og juni-juli strejkerne (1906) i hele Rusland, førte til et sammenstød mellem lederne for de to lejre og lagde dermed dagens klasse modsætninger klart frem. Siden da har den kapitalistiske lejr været på vagt. I denne lejr foregår der febrilske og uophørlige forberedelser: der bliver dannet lo-

kale kapitalistforeninger, de lokale foreninger går sammen i distriktsforeninger, og de går igen sammen i al-russiske (landsomfattende) foreninger. Kapitalisterne lægger økonomiske reserver op, starter aviser og afholder landsomfattende kongresser og konferencer. ---

Sådan organiserer kapitalisterne sig i deres egen klasse for at tøjle proletariatet.

På den anden side er også den proletariske lejr på vagt. Også her foregår der febrilske forberedelser til den kamp, der er nært forestående. Trods forfølgelser fra reaktionen bliver der her på samme måde dannet lokale fagforeninger, de lokale foreninger slutter sig sammen til distriktsforbund, fagforeningerne lægger økonomiske reserver tilside, fagforeningspressen vokser, og landsomfattende fagkongresser og konferencer bliver afholdt. ---

Det er klart, at også proletariatet organiserer sig som en selvstændig klasse for at tøjle udbytningen.

Der var en tid, da der herskede "fred og ro" i samfundet. Den gang var der ikke tegn til disse klasser og deres klasseorganisationer. Der foregik naturligvis også kamp den gang, men den kamp havde en lokal karakter, og ikke en almen klassekarakter. Kapitalisterne havde ikke deres egne foreninger, og hver enkelt kapitalist måtte klare sig over for sine "egne" arbejdere på egen hånd. Heller ikke arbejderne havde nogen foreninger, og derfor måtte arbejderne på hver fabrik stole på deres egne kræfter. Ganske vist var der lokale socialdemokratiske organisationer, der ledede arbejderens økonomiske kamp, men alle vil være enige i, at denne ledelse var svag og tilfældig. De socialdemokratiske organisationer havde knapt nok greb om deres egne partisager.

De økonomiske strejker i januar markerede imidlertid et vendepunkt. Kapitalisterne fik travlt og begyndte at organisere lokale foreninger. Kapitalistforeningerne i St. Petersborg, Moskva, Warszawa, Riga og andre byer blev til som følge af januar-strejkerne. Kapitalisterne i olie-, mangan-, kul- og sukkerindustrien f.eks., lavede deres gam-

le "fredelige" foreninger om til "kamp-organisationer" og begyndte at befæste deres stillinger. Men kapitalisterne var ikke tilfredse med dette. De bestemte sig til at danne en landsomfattende forening og samlede sig derfor til en hovedkongres i 1905 i Moskva. Dette var den første al-russiske kapitalistkongres. Her nåede de frem til en aftale, hvor de forpligtede sig til ikke at gøre nogen indrømmelser overfor arbejderne uden at have samråd om det på forhånd. Yderligere skulle de i "særligt vanskelige" tilfælde erklære l o c k o u t. Dette var udgangspunktet for en heftig kamp mellem kapitalisterne og proletariatet. Den markerede begyndelsen til en serie storlockout'er i Rusland. For at føre en stor kamp har man brug for en stærk organisation. Derfor bestemte kapitalisterne sig til at mødes på ny for at danne en endnu bedre sammensvejet organisation. Derfor mødtes den anden al-russiske kapitalistkongres i Moskva (i juli 1905) tre måneder efter den første kongres. Her bekræftede de vedtagelserne fra den første kongres, bekræftede nødvendigheden af lockout'er og valgte en komite til at forberede indkaldelsen af endnu en kongres. I mellemtiden blev kongressens vedtagelser sat i kraft. Kendsgerningerne viser, at kapitalisterne følger disse vedtagelser til sidste bogstav. Hvis I husker de lockout'er, som kapitalisterne erklærede i Riga, Warszawa, Odessa, Moskva og andre større byer - hvis I husker novemberdagene i St. Petersborg, da 72 kapitalister truede 200.000 St. Petersborgarbejdere med lockout, så vil I let forstå, hvilken mægtig kraft den alrussiske kapitalistforening repræsenterer, og hvor nøje de udfører deres forenings beslutninger.

Efter den anden kongres arrangerede kapitalisterne endnu en kongres (i januar 1906), og sidst, i april i år, fandt kapitalisternes alrussiske "indvielseskongres" sted. Her blev der vedtaget fælles regler og valgt en centralbureau. Ifølge aviserne er disse regler allerede blevet godkendt af regeringen.

Der kan således ikke være nogen tvivl om, at det russiske storborgerskab allerede har organiseret sig i en selvstændig klasse, at det har sine lokale, distriktsvise og centrale organisationer, og kan mobilisere hele Ruslands kapitalister efter en samlet plan. At presse lønnen ned, ud-

vide arbejdsdagen, svække proletariatet og knuse dets organisationer, det er målet for kapitalisternes hovedorganisation.

I mellemtiden er arbejdernes fagforeningsbevægelse vokset og har udviklet sig. Også her mærkedes virkningerne af de økonomiske strejker i januar. Bevægelsen antog en massekarakter, dens behov blev større, og efterhånden blev det klart, at de socialdemokratiske organisationer ikke kunne drive både parti- og fagforeningsarbejde. En form for "arbejdsdeling" mellem partiet og fagforeningerne var nødvendig. Partisagerne måtte behandles af partiorganisationer og fagforeningssager af fagforeningerne. Og dermed begyndte organiseringen af fagforeninger.

Der blev dannet fagforeninger over hele landet - i Moskva, St. Petersburg, Warszawa, Odessa, Riga, Krakow og Tiflis. Ganske vist lagde de reaktionære hindringer i vejen, men til trods for dette fik bevægelsen overtaget, og foreningernes antal voksede. Snart blev fremvæksten af lokale foreninger fulgt af fremvækst af distriktssammenslutninger, og til sidst nåede tingene det trin, da man - i september i fjor - kom sammen til en al-russisk fagforeningskonference. Dette var den første fagforeningskonference. Resultatet af denne conference var blandt andet, at den knyttede foreningerne i de forskellige byer nærmere til hinanden og endelig valgte et centralbureau til at forberede indkaldelsen af en landskongres af fagforeninger.

Oktoberdagene kom - og fagforeningerne blev dobbelt så stærke. Lokale og dermed også distriktsvise foreninger voksede dag for dag. Sandt nok bremsede "decembernederlaget" betydeligt på takten i dannelsen af fagforeninger, men senere tog fagforeningsbevægelsen fart igen og gik så godt, at den anden fagforeningskonference blev indkaldt i februar i år. Den var bredere og mere repræsentativ end den første conference. Konferencen erkendte nødvendigheden af at danne lokale, distriktsvise og landsomfattende centre, valgte en "organisationskomite" til at forberede den kommende al-russiske kongres, og vedtog aktuelle resolutioner om de løbende spørgsmål, der angik fagforeningsbevægelsen.

Der kan således ikke være nogen tvivl om, at proletariatet - skønt reaktionen hærger - organiserer sig som en selv-

stændig klasse. Det styrker stadig sine lokale, distrikts-
vise og centrale fagforeningsorganisationer og arbejder
også støt på at forene utallige arbejdskammerater imod ka-
pitalisterne.

At sikre højere løn, en kortere arbejdsdag, bedre arbejds-
forhold, at tøjle udbytningen og standse kapitalistfore-
ningens fremstød, dette er målet for arbejdernes fagfore-
ninger.

Således bliver samfundet idag splittet i to store lejre,
og hver lejr organiserer sig i en selvstændig klasse. Den
klassekamp, der er flammet op imellem dem, breder sig og
bliver mere og mere intens for hver dag, og alle andre
grupper samler sig omkring disse to lejre.

Marx sagde, at enhver klassekamp er en politisk kamp. Det
betyder, at hvis proletariatet og kapitalisterne idag
fører en økonomisk kamp imod hinanden, vil de imorgen være
nødt til at føre en politisk kamp, og således beskytte de-
res respektive klasseinteresser i en kamp, der antager to
former. Kapitalisterne har deres specielle forretningsin-
teresser, og det er for at beskytte disse interesser, at
deres økonomiske organisationer findes. Men ud over deres
specielle forretningsinteresser har de også fælles klasse-
interesser, nemlig at styrke kapitalismen. Og det er for
at beskytte disse fælles interesser, at de må føre den po-
litiske kamp, og har brug for et politisk parti. De russi-
ske kapitalister løste dette problem meget let: de indså,
at det eneste parti, som "ligefremt og frygtløst" kæmpede
for deres interesser, var Oktobrist-partiet. De bestemte
sig derfor til at samles om dette parti og godkende dets
ideologiske lederskab.

Siden da har kapitalisterne ført deres politiske kamp un-
der dette partis ideologiske ledelse. Med dets hjælp over
de indflydelse på den nuværende regering (som undertrykker
arbejdernes fagforeninger, men har travlt med at godkende
dannelsen af kapitalisternes sammenslutninger), de sikrer
valget af partiets kandidater til Dumaen, osv osv.

Økonomisk kamp med støtte af foreninger, og fælles politisk
kamp under Oktobrist-partiets ideologiske ledelse, det er
den form, storborgerskabets klassekamp idag antager.

På den anden side finder vi dag også tilsvarende fænomener i den proletariske klassebevægelse. For at beskytte proletariats faglige interesser, bliver der dannet fagforeninger, og de kæmper for højere løn, kortere arbejdsdag osv. Men ud over faglige interesser har proletariatet også fælles klasseinteresser, nemlig den socialistiske revolution og indførelsen af socialismen. Det er imidlertid umuligt at fuldføre den socialistiske revolution før proletariatet som en samlet udelelig klasse erobrer den politiske magt. Derfor må proletariatet føre den politiske kamp, derfor har det brug for et politisk parti, der fungerer som ideologisk ledelse for dets politiske bevægelse. Selvfølgelig er de fleste arbejderforeninger neutrale og uden direkte tilknytning til partierne. Men dette betyder kun, at de er uafhængige af partiet i finansielle og organisatoriske spørgsmål altså at de har deres egen særskilte økonomi, deres egne kongresser, og officielt ikke er bundet af politiske partiers afgørelser. Når det gælder et i d e o l o g i s k afhængighedsforhold mellem fagforeningerne og et eller andet politisk parti, så må det utvivlsomt findes og kan umuligt undgå at gøre det. For selv om man ser bort fra alt andet, så er der medlemmer af forskellige partier med i foreningerne, folk som uvægerligt tager deres politiske overbevisning med sig i fagforeningerne.

Det er klart, at hvis proletariatet ikke kan undvære den politiske kamp, så kan det heller ikke undvære et politisk partis ledelse. Mere end det. Det må selv søge efter et parti, som med hæder kan føre dets foreninger til det "forjættede land", til socialismen. Men her må proletariatet være på vagt og handle med omtanke. Det må nøje undersøge det politiske varelager hos de politiske partier og frit vælge ideologisk ledelse fra det parti, som modigt og uopgørligt kæmper for proletariats klasseinteresser, holder proletariats røde fane højt og dristigt leder det til politisk magt, til den socialistiske revolution.

Indtil nu har DET RUSSISKE SOCIALDEMOKRATISKE ARBEJDERPARTI fyldt denne plads, og følgelig er det fagforeningernes opgave, at godtage dets ideologiske ledelse. Det er almindeligt kendt, at de faktisk også gør det.

Således er økonomiske sammenstød med fagforeningernes hjælp, og politiske angreb under socialdemokratiets ideologiske ledelse, den form proletariatets klassekamp har antaget i dag.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at klassekampen vil flamme op igen med voksende hæftighed. Proletariatets opgave er at indføre organiserings metode og ånd i sin kamp. For at opnå dette, er det nødvendigt at styrke foreningerne og at forene dem, og her kan den al-russiske fagforeningskongres gøre god nytte. Ikke en "de partiløse arbejderes kongres", men en kongres af arbejderes fagforeninger, det er hvad vi idag har brug for, for at proletariatet kan blive organiseret i en forenet og udelelig klasse. Samtidig må proletariatet gøre sig alle tænkelige anstrengelser for at styrke og befæste det parti, der vil virke som den ideologiske og politiske leder for dets klassekamp.

F. Engels

En rimelig dagløn for et rimeligt dagsværk

Artikel i "The Labour Standard", London. 7. maj 1881

En rimelig dagløn for et rimeligt dagsværk. Dette har i de sidste 50 år været den engelske arbejderbevægelses parole. Den gjorde nytte, da fagforeningen voksede frem, efter at de skammelige love imod organisationsretten blev ophævet i 1824." Endnu mere nytte gjorde den under den ærefulde chartistbevægelse," den gang de engelske arbejdere marcherede i spidsen for den europæiske arbejderklasse. Men verden går fremad, og en del ting, som var ønskværdige og nødvendige for 50, ja selv for kun 30 år siden, er nu forældede og kan være malplacerede. Hører ikke også denne ærværdige parole til disse ting?

En rimelig dagløn for et rimeligt dagsværk? Men hvad er nu egentlig en rimelig dagløn, og hvad er et rimeligt dagsværk? Hvordan bestemmes de ud fra de love, der styrer det moderne samfunds liv og udvikling? For at finde svaret på dette spørgsmål, må vi ikke bygge på videnskaben om moralen eller om ret og lighed, og heller ikke på sentimentale følelser og humanitet, retfærdighed eller den rene velgørenhed. Det, der er rimeligt, kan ligge fjernt fra det, der socialt er ret og rimeligt. Hvad der er socialt rimeligt eller urimeligt, kan kun bestemmes ud fra én videnskab, nemlig videnskaben om de materielle kendsgerninger i produktionen og varebytningen - videnskaben om den politiske økonomi.

Hvad kaldes så en rimelig dagløn og et rimeligt dagsværk i den politiske økonomi? Ganske enkelt lønniveauet for en dags arbejde, varigheden og intensiteten af en dags arbejde, således som den bestemmes af arbejdskraftkøberens og arbejderens konkurrence på det frie marked. Og hvad er disse forhold, når de bestemmes sådan?

En rimelig dagløn er under normale forhold den sum, der kræves, for at arbejderen kan holde sig på det gennemsnitlige leveniveau i det distrikt og i det land, hvori han bor. Det han har brug for, for at holde sig arbejdsdygtig og opfostre børn. Det virkelige lønniveau kan forandre sig med svingningerne i forretningslivet. Nogle gange ligger det over og andre gange under dette mål. Under forhold, hvor de forskellige faktorer er tilpasset hinanden, skulle dette mål udgøre gennemsnittet af alle svingningerne.

Et rimeligt dagsværk er den længde på arbejdsdagen, og den faktiske arbejdsintensitet, som i løbet af en dag forbruger arbejderens fulde arbejdskraft, uden at mindske hans evne til at udføre samme arbejdsmængde også den næste dag og de følgende dage.

Denne handel kan beskrives således: arbejderen giver kapitalisten sin fulde arbejdskraft for en dag, dvs. det meste han kan give uden at gøre det umuligt at den samme handel kan fortsætte uafbrudt. I bytte får han nøjagtigt så meget til levnedsmidler, som gør det muligt, at den samme handel gentager sig hver dag. Arbejderen giver det maksimum og kapitalisten det minimum, som handelstransaktionens natur tillader. Det er en temmelig mærkværdig form for retfærdighed.

Men lad os trænge dybere ind i sagen. Så længe løn og arbejdstid i den politiske økonomi bestemmes af konkurrencen, er det rimeligt at forlange, at begge parter har lige chancer og lige vilkår. Men det er ikke tilfældet. Når kapitalisten ikke kan blive enig med arbejderen, kan han tillade sig at vente og leve af sin kapital. Det kan arbejderen ikke. Han har kun sin løn at leve af, og må derfor arbejde, uanset hvornår, hvordan og på hvilke vilkår han kan få arbejde. Arbejderen har ingen rimelige chancer. Sulten er en frygtelig trussel, der virker imod ham. Og

alligevel er dette efter kapitalistklassens politiske økonomi højdepunktet af retfærdighed.

Dette er endda det mindste. Brugen af mekanisk kraft og maskiner i nye industrier og udbredelsen og forbedringen af maskinerne i de industrier, hvor de allerede er taget i brug, skubber stadigt flere arbejdere ud fra arbejdspladserne. Dette sker langt hurtigere end de overflødiggjorte arbejdere bliver suget op og sat i beskæftigelse af andre fabrikker i et land. Disse overflødige arbejdere stiller en sand industriel reservehær til rådighed for kapitalen. I dårlige tider må de sulte, tigge, stjæle eller de bliver sat til tvangsarbejde. I gode tider sættes de ind for at øge produktionen. Og helt til den allersidste mand, den sidste kvinde og det sidste barn i denne reservehær har fundet arbejde - hvad der kun sker, når der er strygende overproduktion - helt til dette øjeblik vil konkurrencen imellem dem holde lønningerne nede. Tilstedeværelsen af denne reservehær styrker kapitalens magt i kampen mod arbejdet. I kapløbet med kapitalen stiller arbejdskraften ikke bare med et dårligere udgangspunkt - den stiller også med en tung kanonkugle bundet til benet. Og det er retfærdighed ifølge den kapitalistiske politiske økonomi.

Lad os så undersøge, med hvilke midler kapitalen betaler disse så overordentligt rimelige lønninger. Naturligvis med kapitalen. Men kapital producerer ikke værdier. Arbejdet er, når man ser bort fra jorden, den eneste kilde til rigdom. Kapitalen selv er ikke andet end ophobede arbejdsprodukter. Heraf følger, at arbejdslønnen bliver betalt af arbejdet, og at arbejderen bliver lønnet af sit eget arbejdsprodukt. Ud fra det, man sædvanligvis anser for retfærdigt, skulle arbejderens løn være produktet af hans arbejde. Men det er ikke retfærdigt ud fra den politiske økonomi. Tværtimod, arbejderens arbejdsprodukt går til kapitalisten, og af det får arbejderen kun nok til de rene eksistensmidler. Og enden på dette så usædvanlige "retfærdige" konkurrencekapløb, bliver dermed at det arbejdsprodukt, der produceres af dem, som arbejder, uundgåeligt samles i hænderne på dem, som ikke arbejder.

I deres hænder bliver det til det mægtigste middel til netop at gøre de mennesker, der har frembragt det, til slaver.

En rimelig dagløn for et rimeligt dagsværk! Der kunne også være meget at sige om det rimelige dagsværk, som efter retfærdigheden ligger på nøjagtigt samme niveau som lønningerne. Men det må vente til en senere lejlighed. Af det, der er fastslået her, fremgår det klart, at parolen har overlevet sig selv og idag næppe holder stik længere. Den politiske økonomis upartiskhed - sådan som den i virkeligheden fastsætter de love der råder i det bestående samfund - denne upartiskhed står helt og fuldt på den ene side - på kapitalens. Lad os derfor begrave den gamle parole for evigt, og erstatte den med en anden:

ARBEJDSMIDLERNE - RASTOFFERNE, FABRIKKERNE, MASKINERNE -
OVER I DET ARBEJDENDE FOLKS EGNE HÆNDER!

NOTER:

1) Ophævelsen gjaldt "Combination Laws", der forbød arbejderne enhver form for organisering og aktivitet. Loven om arbejdersammenslutninger, der kom året efter, lagde også store forhindringer i vejen for fagforeningernes virksomhed.

2) Chartistbevægelsen - "den første brede, politiske og proletarisk-revolutionære massebevægelse" (Lenin) i England omkring 1830-40 skrev sig fra 1838, da det engelske parlament vedtog en lov, som de engelske arbejdere havde krævet (lov = Charter, deraf navnet).

